

Giới thiệu Lạc Dao Mai Phong

Truyện Lạc Dao Mai Phong của tác giả Kết La là một câu chuyện ngôn tình hay. Một bài vô cùng hài hước thú vị gồm những mẩu truyện hài hước nhỏ dùng cách viết của Cổ Long.

Hắn là hậu nhân của thiên hạ đệ nhất đao, hắn có Minh Linh Đao uy chấn giang hồ: Y là đệ tử đích truyền của Thục Trung Đường Môn, không ai có thể né tránh bảy cây Đại La châm trong tay y.

Mà hiện tại, hắn và y chỉ là hai anh cảnh sát khu vực, đã rời xa giấc mộng giang hồ thê lương mà xinh đẹp ấy, luyện tập võ nghệ giữa lũ trộm xe đạp và đám chuột bọ. Nhưng cái gọi là, không phải oan gia không không gặp nhau, thiên tai nhân họa tề tụ một đường.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Câu chuyện thứ nhất

Từ xưa, sống trong giang hồ chết trong giang hồ, chỉ cần vào giang hồ, thì tất nhiên, thân bất do kỷ.

Hoặc cười hoặc khóc hoặc trường ca đoản khiếu, trên người, chung quy không thoát được hai chữ ‘giang hồ’.

(Trường ca : hát vang ; đoản khiếu : tiếng kêu ngắn hoặc huyết gió ngắn...)

Hai chữ ‘giang hồ’, chỉ cần dính vào một chút, là sẽ chẳng bao giờ tẩy sạch.

Lạc Vô Thanh rất rõ ràng điều ấy, cho nên, bây giờ hắn thờ ơ lạnh nhạt với hết thảy xảy ra trước mặt, tuy rằng hắn đã không nhận được mấy lần muốn rút đao ——

Lạc Vô Thanh có đao, đao của hắn ở trong ngực.

Đoản đao một thước, hình cánh ve, thanh đao màu xanh nhỏ bé mà xinh đẹp —— thanh đao xinh đẹp này có một cái tên xinh đẹp —— Minh Linh Đao.

(1 thước = 1/3m)

Nhưng thanh đao này không chỉ là có một cái tên xinh đẹp và hình dáng xinh đẹp mà thôi —— trăm năm trước, Minh Linh Đao từng trong tay tổ tiên hắn uy chấn giang hồ.

Lạc Vô Thanh cũng tuyệt đối không phải là một người chỉ biết dựa vào danh tiếng của tổ tiên —— trên thực tế, tốc độ đao của hắn, tuyệt đối có thể xếp hạng top năm trong chốn giang hồ.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể giữ đao trong ngực, nhìn một đám ác đồ dữ tợn phía trước.

Nếu như Lạc Vô Thanh còn có thể miễn cưỡng kiềm chế tức giận mà nói, bên cạnh hắn, Mai Sơ Cửu lại đã găm bảy cái Đại La châm ở trong lòng bàn tay rồi ——

Mai Sơ Cửu rất đẹp, xinh đẹp không giống như một người đàn ông, cho nên từ mười lăm tuổi Mai Sơ Cửu đã hầu như ngày nào cũng gặp phải phiền toái.

Mai Sơ Cửu khinh công rất kém cỏi, võ công cũng không đâu, nhưng công phu một tay thu phát ám khí lại có thể xếp hạng top ba trên giang hồ, cho nên, chỉ có người tìm y phiền toái bị phiền toái mà thôi.

Mà hiện tại, Đại La châm có thể giết người trong vô hình găm trong lòng bàn tay y, y hất ngang đôi lông mày lá liễu, từng bước từng bước từng bước nhìn đám ác đồ kia.

Lạc Vô Thanh dè tay y xuống “... Nhấn nhin... Nhấn nhin điều người khác không thể nhấn nhin mới có thể thành công, đây không phải việc chúng ta phụ trách, nếu như tùy tiện những tay, sẽ chỉ làm cho bọn họ cảm thấy chúng ta đang cướp công.”

Cho nên Đại La châm trong lòng bàn tay Mai Sơ Cửu từ đầu đến cuối là bảy cái.

Nhưng sắc mặt Mai Sơ Cửu lại càng ngày càng giống bảy cái Đại La châm đen nhánh trong lòng bàn tay y.

Kết quả không nhấn nhin được trước lại là Lạc Vô Thanh vẫn đang khuyên Mai Sơ Cửu.

Trong nháy mắt khi hắn thấy một kẻ bắt cóc lúc đang chạy trốn đã bay một con chó già, hết thấy tất cả đều bộc phát ra!

Áo xanh vừa tung bay, Lạc Vô Thanh đã lao đến trước mặt kẻ bắt cóc cướp đường mà chạy, tia sáng màu xanh trong ngón tay thon dài nhẹ nhàng rung một cái ——

Ánh xanh lóe lên ——

Giống như là phía chân trời tràn ra hoa sen xanh vô thượng ——

Ánh đao xinh đẹp mà dịu dàng ——

Đao của Lạc Vô Thanh có thể không phải nhanh nhất thiên hạ, nhưng mà lại không hề nghi ngờ là đẹp nhất thiên hạ ——

Minh Linh chợt lóe, ngay cả không khí cũng lâm vào lưu luyến ——

Hắn nhanh, nhưng đối phương cũng nhanh, sau khi Minh Linh của hắn phóng đến người sau cùng, một vật thể lạnh lẽo đã dí lên đầu hắn.

Là một cây súng lục k54.

Lạc Vô Thanh chỉ có thể nuốt nước miếng nhìn cây súng lục dí trên đầu mình.

Quả, quả nhiên.. . Hắn biết ngay sẽ là loại tình hình này...

Kẻ bắt cóc quơ quơ cây súng trong tay gần huyệt Thái Dương của hắn : “Tao có con tin! Chúng mày ai dám tới đây tao sẽ giết hắn!”

Mai Sơ Cửu cắn ra mấy vệt máu trên đôi môi nhỏ bé.

Mà không ngừng lúc ấy lúc hiện bên cạnh y là đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự cầm trong tay súng lục k54 rất có tư thế đầu đao liếm máu dùng nòng súng nâng mũi một cái “... Con tin là thuộc phân đội nào?”

“Là cảnh sát khu vực này, làm thời điều động tới đây bổ sung cảnh lực.” Có người trả lời.

Đội trưởng thoát nhìn rất có mạnh động cắn nát nòng súng: “.. . Các cậu là đã tìm người gì! Cảnh sát khu vực không biết mang súng sao? ! Bị người bắt làm con tin cũng thôi đi, cậu xem cậu ta xách theo dao thái rau giống cái gì? !”

Rau, dao thái rau ——

Sắc mặt Lạc Vô Thanh, Mai Sơ Cửu đồng thời thay đổi ——

Sau đó ——

Sau đó ——

Sau đó —— Cảnh sát khu vực Đào Quan một con dao thái rau đánh kẻ cướp đã thành một truyền thuyết của giới cảnh sát Đồng Thành...

Thế là, Lạc Vô Thanh bởi vì chịu kích thích nghiêm trọng mà bộc phát, cảm Minh Linh tiêu diệt toàn thể kẻ cướp đã trở thành anh hùng vì nhân dân vì Tổ quốc vì Đảng mà lấy thân đứng cảm đánh kẻ bắt cóc, về phần thanh Minh Linh kia đã ở trong truyền thuyết truyền miệng từ dao thái rau biến thành dao cắt dưa hấu cuối cùng dừng hình ảnh ở dao mổ lợn thuận tay vớ lấy trên bàn bán thịt lợn bên cạnh ——

Mà các vị viên chức chính phủ trong cơ quan tiểu khu Đào Quan thì trong một tháng sau khi chuyện này xảy ra chịu đủ tiếng rên rỉ của Lạc Vô Thanh trong tầng hai đồn công an.

“... Dao thái rau... dao thái rau... Lại còn nói Minh Linh của tôi là dao thái rau...”

Lạc Vô Thanh - hậu nhân của thiên hạ đệ nhất đao năm xưa cùng với Mai Sơ Cửu - đệ tử đích truyền Thực trung Đường Môn, hiện tại ở tiểu khu Đào Quan Đồng Thành làm cảnh sát khu vực, rời xa giấc mộng giang hồ thê lương mà xinh đẹp ấy...

Ngày ngày bình an ngày ngày bình an...

Vỗ tay...

Câu chuyện thứ nhất hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lạc Đao Mai Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Câu chuyện thứ hai

Kiếm là vương giả trong binh khí, đao là bá giả trong binh khí.

Cho nên đao di chuyển bá đao.

Nhưng đao của Lạc Vô Thanh lại không phải di chuyển bá đao.

Đao của hắn dịu dàng và xinh đẹp, giống như trong mùa thu có một tia nắng lấp lánh bắn qua lá cây xanh nhuận như ngọc bích, bị lá cây lọc thành màu xanh biếc thanh nhã.

Đao xinh đẹp như vậy có thể làm cho vô số người ghé mắt.

Mỗi ngày Lạc Vô Thanh đều phải luyện đao, bởi vì rất lâu trước đây có một đại hiệp hắn rất sùng bái từng nói, đao nếu như có một ngày không luyện, đao khách sẽ không thể nắm giữ linh hồn của đao nữa.

Nhưng Lạc Vô Thanh thích nhất luyện đao vào mùa thu.

Mùa thu vàng úa, vạn vật xơ xác đìu hiu, rất hợp với tâm tình một phần tịch mịch ba phần thể lương luyện đao cần có.

Cho nên hắn rút đao ——

Từ nhỏ Mai Sơ Cửu đã thích xem Lạc Vô Thanh luyện đao.

Bởi vì rất đẹp.

Địa phương Đào Quan này từ xưa đã dân phong thuần phác, mấy thập niên cũng không gặp được một kẻ trộm xe, cho nên vào một buổi chiều có ánh mặt trời trong suốt, Lạc Vô Thanh ở trên quảng trường, luyện đao.

Mai Sơ Cửu nhìn ánh đao lượn lờ, cảm vật muốn ném cho đao trên tay ước lượng một chút, ngắm một chỗ trống từ một góc độ xảo quyết bay ra, trong nháy mắt gào thét mà đi bỗng nhiên mở ra trong không khí, thể tích lớn hơn mấy lần, bay về phía sau Lạc Vô Thanh!

Người xung quanh kêu một tiếng cẩn thận, Lạc Vô Thanh lại không nóng nảy, chỉ là xoay người tảo nhả, trong lúc ánh xanh lóe lên vật thể Mai Sơ Cửu ném ra ngoài bị chém thành từng mảnh chỉ bạc rất nhỏ ——

Vật thể giống như tuyết mịn lóe ra ánh sáng trắng yếu ớt phản xạ ánh sáng mặt trời trong suốt của chiều ngày thu, rơi vào trong cái đĩa trắng như tuyết trong tay Lạc Vô Thanh.

Đồng chí Lạc Vô Thanh cảnh sát khu vực tiểu khu Đào Quan tiêu sái cầm thanh Minh Linh Đao trở lại cái thớt trước mặt, Minh Linh mỏng tang, dài mảnh mà xinh đẹp khẽ run rẩy giống như thân thể tiểu xử nữ lộ hàng trong gió rét.

Ánh mắt Lạc Vô Thanh tịch mịch nhìn cái đĩa trong tay mình, sau đó lấy một loại âm điệu dù là ai cũng không cách nào hình dung nói “... Dưa chua của vị bác gái nào?”

Một người trong một dãy cụ bà ngồi trên bậc thang bên cạnh đang nhấm hạt dưa phơi nắng đứng lên, run rẩy giơ tay về phía hắn: “Thanh Từ, là của bác.”

Mai Sơ Cửu vui vẻ dưa dưa chua đã cắt xong cho bác gái, lại cầm một bắp dưa chua, cười híp mắt nói với Lạc Vô Thanh: “Tiếp tục nè!”

Mà Lạc Vô Thanh thì mang theo tịch mịch không cách nào hình dung cầm Minh Linh lên ——

Bạn đang đọc truyện *Lạc Đao Mai Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Câu chuyện thứ ba

Mai Sơ Cửu trông rất đẹp.

Vô cùng xinh đẹp, xinh đẹp không giống như một người đàn ông, cho nên từ nhỏ thư tình của đàn ông Mai Sơ Cửu nhận được còn nhiều hơn của phụ nữ gấp mấy lần.

Nhưng còn may, một tay thu phát Đại La châm tự nhiên của y đủ để cho tất cả tồn tại có vọng tưởng với y làm ác mộng cả đời.

Y rất phiền não, bởi vì lúc y tỏ tình với cô gái y thích, cơ hồ người nào cũng sẽ nói với y: “Xin lỗi, tôi không muốn qua lại cùng người đàn ông còn xinh đẹp hơn tôi.”

Cho nên, Mai Sơ Cửu luôn bị đá.

Đến cuối cùng, Mai Sơ Cửu phát hiện mình không dám yêu đương nữa.

Bởi vì mỗi lần đều rất chân thành lại bị đá, sợ đau rồi.

Lúc vừa mới cùng Lạc Vô Thanh bị phân đến tiểu khu Đào Quan, có một ngày, Mai Sơ Cửu đi thu sổ hộ khẩu của bệnh viện thú y trong tiểu khu. Nhìn thấy bác sĩ thú y bên trong dất mấy con chó săn đi ra ngoài, y dựa luôn vào tường làm một loạt động tác nghi nghiêm đứng yên.

Lạc Vô Thanh thấy chó sẽ mất mạng, y là thấy chó sẽ sợ mất mạng.

Nhưng y nhìn bác sĩ thú y dất chó nước miếng chảy ròng —— đó là một cô gái dịu dàng như đọt cây xanh non mùa xuân.

Nghe tiếng trái tim nhảy “thình thịch” trong lồng ngực

Y lại yêu rồi.

Từ đó về sau, chỉ cần đồn công an không có việc gì, mọi người có thể nhìn thấy Mai Sơ Cửu ngồi xổm trước cửa bệnh viện thú y.

Sau đó mọi người liền nói Mai Sơ Cửu bị cô bác sĩ thú y xinh đẹp hạ cổ rồi.

Thật ra câu nói đầu tiên Mai Sơ Cửu muốn nói nhất với cái cô tên là Sơ Giang kia là: “Chị gái! Để cho tôi làm chó của chị đi!”

Nhưng không lâu sau, bên cạnh cô bác sĩ thú y xuất hiện mấy kẻ hộ hoa sứ giả như rừng cây sau mưa, mà Mai Sơ Cửu thoát nhìn giống như cần phải được bảo vệ hơn tất nhiên không dính nổi phạm vi hộ hoa sứ giả.

Buổi tối hôm đó, vừa khâu cổ áo và ống quần của một người đàn ông muốn làm hộ hoa sứ giả của y với nhau xong, Mai Sơ Cửu rúc trong căn phòng nhỏ mình thuê căn chai bia thê: “Vậy tôi chỉ âm thầm bảo vệ cô ấy là được!” Lạc Vô Thanh chỉ liếc y một cái, rồi nhét một miếng thịt chân giò lợn vào trong cổ họng.

Kết quả, cơ hội này lập tức đã bị Mai Sơ Cửu gặp được.

Có một ngày, một con vẹt của Sơ Giang bay lên trên cây, Sơ Giang dậm chân dưới tàng cây, Mai Sơ Cửu mỗi ngày cầm điểm trước cửa bệnh viện của Sơ Giang lập tức xung phong nhận việc đi lên bắt cho cô.

Trước tiên găm Đại La châm ở lòng bàn tay, Mai Sơ Cửu đề khí nhảy lên, trong nháy mắt nhẹ nhàng xoay người lại hai cái Đại La châm mảnh như lông trâu rời tay, xuyên qua lông vẹt, ghim con vẹt đang muốn vỗ cánh chạy trốn lên thân cây!

Một vệt ánh xanh nhẹ nhàng chuyển ngoặt tùy ý ở giữa lá cây rậm rạp, khi y rơi xuống, trong tay là một con vẹt lông tóc vô thương.

Nhìn y, Sơ Giang nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Cô cúi đầu thật sâu với Mai Sơ Cửu: “Thực cảm ơn em, em gái.”

Mai Sơ Cửu hóa đá trong nháy mắt ——

Ngày đó, Mai Sơ Cửu thất tình hoàn toàn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Câu chuyện thứ tư

Hắc Tử tin tưởng, mình tuyệt đối là một trong những người chạy nhanh nhất trong thành phố này.

Gã tin chắc như vậy.

Bởi vì làm nghề này của gã không có một đôi chân nhanh sợ sớm đã bị người đánh rã rơi đầy đất rồi ——

Đúng vậy, Hắc Tử là một kẻ trộm, một kẻ trộm lấy nghề nghiệp làm tự hào.

Gã càng tự hào chính là, bằng vào công phu vững chắc trên đôi chân mình, còn chưa từng có bất luận kẻ nào bắt được gã ——

Hôm nay, gã vừa đến tiểu khu này, định bụng hốt một mẻ ra hồn.

Yếu tố thứ nhất làm trộm chính là quyết không thể làm kẻ trộm tầm thường, một khi tới chỗ ra tay thì co vai rút cổ, chính là tay mơ mới có thể làm.

Cho nên Hắc Tử ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng mà đi.

Nhưng hôm nay gã tính sai rồi.

Gã mới vừa bước vào cổng tiểu khu, chân mới vừa dẫm lên rãnh cửa cổng xếp inox chạy bằng điện, từ ngoài cửa truyền tới một tiếng lạnh như băng.

“Đứng lại.”

Tiếng nói này cực lạnh, lạnh như nước đá, trong nháy mắt đã đóng băng chân Hắc Tử ——

Nhưng Hắc Tử rất trấn tĩnh, vô cùng trấn tĩnh.

Gã còn chưa từng đặt chân ở trong xã khu này, người gọi gã nhất định còn không biết lai lịch gã.

Cho nên, Hắc Tử tiếp tục đi vào bên trong, chẳng khác thường tí nào.

Gã vừa nhắc chân một cái, người phía sau kia cười lạnh một tiếng!

Gã lập tức biết không tốt! Cơ thể khẽ chuyển, người phía sau kia sau khi đánh hụt một chưởng lập tức vọt người lên không trung, một đôi tay hướng về phía cổ gã mà đến!

Mấy động tác gọn gàng lưu loát này, Hắc Tử biết lần này là gặp phải kẻ địch mạnh rồi, gã lui về phía sau, chuyển bước một cái, không lùi mà tiến, hướng về phía xã khu mà đi!

Động tác của Hắc Tử hiển nhiên cũng đã vượt qua phản ứng của người nọ, hần hừ lạnh một tiếng, lên xuống mấy cái, đuổi theo Hắc Tử!

Hắc Tử vẫn tin chắc thân thủ của mình cực kỳ nhanh, sự thật cũng là như thế, nhưng gã vẫn không nhanh bằng người phía sau này ——

Tốc độ của người đó quả thực không giống người!

Lúc Hắc Tử muốn quay đầu lại xem thử, ngón tay cứng chắc như núi của người nọ đã đến trước mặt ——

Gã quỳnh lên, lật người ra sau một cái, nhảy lên cầu trượt cho trẻ con trong xã khu chơi, gã thờ gấp ngưng mắt nhìn người đàn ông tuần mỵ trước mặt này.

—— Lần đầu tiên gã cảm thấy được lần này mình có thể thật sự phải thất thủ.

Người đàn ông lại không có thừa thắng truy kích, hần chỉ là nhìn gã, lộ ra một nụ cười mím lạnh lẽo với gã: “... Nếu không bắt được mày... Lạc Vô Thanh tao sẽ không phải là cảnh sát nhân dân bảo vệ một phương bình an —— “

Khi hai người bọn họ đang giằng co, xa xa có hai bác gái xách làn rau nhàn nhã đi qua, sau khi nhìn về phía bên này vài lần bèn lắc đầu.

“Đứa bé Thanh Tử kia là nhàn điền rồi, bắt con mèo ăn trộm cá cũng y như đối phó với giai cấp kẻ địch... Đáng thương con mèo đen kia...”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Câu chuyện thứ năm

Ám khí là thứ đáng sợ, mà người có thể luyện thành ám khí, cũng tất nhiên là người rất đáng sợ.

Bất kỳ vũ khí nào cũng có thể biểu hiện phẩm tính của chủ nhân, ám khí cũng giống như vậy.

Rất lâu trước đây, trong chốn võ lâm có một vị họ Lý, tiền bối sở trường dùng phi đao, đã biến ám khí thành “đồ vàng mã”, trở thành thần thoại đời sau.

Ông ta là người Mai Sơ Cửu sùng bái nhất, Mai Sơ Cửu thề, mình vô luận như thế nào cũng phải giống như tiền bối.

Y có tự tin, cho dù là trước mặt có đàn muỗi lao đến, trong vòng phạm vi mười trượng quanh mình, y cũng có thể dùng châm bạc ghim xuống toàn bộ.

(1 trượng = 10 thước = 3,33m)

Hiện tại, y nhìn chăm chăm vật mục tiêu ngoài sáu trượng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi.

Y thề, đây là lần đầu tiên mình khăn trương như thế.

Thật ra, rất đơn giản, chỉ cần y có thể bắn trúng bia mục tiêu phía trước là được.

Cái này rất đơn giản, cái này rất dễ dàng, y một lần lại một lần tự nói với mình.

Đúng, cái này không có khó khăn gì, so với việc sở trường bắt y dọn dẹp phòng chứa đồ ở tầng hai, phi châm ghim cả nhà con gián chạy trốn còn đơn giản hơn nhiều.

Mà hôm nay, tay thủ pháp ám khí đích truyền Đường gia này của y, đã có đất dụng võ, y muốn cho thiên hạ biết, không có mục tiêu Mai Sơ Cửu y không bắt được!

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, y chậm rãi nhắm mắt lại, hết thấy âm thanh xung quanh dần dần im lặng, nội tâm một mảnh không linh, trong lòng vô ngã vô tha, hòa vào thế giới vô biên.

Y có thể nghe được tim mình đập, hít thở, có thể cảm giác được hướng chảy của dòng máu trong mạch máu.

Y lại mở mắt lần nữa, toàn thân đã khôi phục trấn tĩnh.

Y cảm thấy được mình hiện tại vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến trình độ mình cũng không thể tưởng tượng nổi, ánh chừng trọng lượng trong tay, nhẹ nhàng động cổ tay một cái.

Đi lên phía trước, chỉ nhìn bia mục tiêu nơi xa một cái, khẽ đưa tay lên, cổ tay không động, ngón tay phát lực, nhanh không thể tưởng tượng nổi, bia mục tiêu nơi xa khẽ vang một tiếng, từ chính giữa hồng tâm xuyên thủng mà qua!

Lặng ngắt như tờ.

Trong mắt Mai Sơ Cửu đã thêm chút ừ ừ, y không hề nhìn bia mục tiêu nữa, bởi vì y biết rõ, một kích vừa rồi kia của mình là tác phẩm đến từ thần, mình, rốt cuộc không làm được như vậy.

Trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, y nhanh nhẹn rời đi, lộ ra mấy chữ《 giải thi đấu bắn súng của cảnh sát khu vực 》trên banner màu đỏ trên đỉnh đầu, càng phát ra phong thái thần nhiên.

Đang xem trên bục, Lạc Vô Thanh cùng sở trường tròn vo bên cạnh hồi lâu mới khép cằm lại được.

“... Quá chuẩn.” Lạc Vô Thanh đang suy nghĩ, mình có thể có một kích chuẩn như cái này hay không, hẳn không khỏi bắt đầu tưởng tượng, mình đối mặt với một kích này, có thể làm ra phản ứng như thế nào.

Cuối cùng là, HẮN · KHÔNG · THỀ! Nghĩ đến đây, hấn đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Sở trường cũng suýt nữa phải run rẩy rồi, người đàn ông luôn luôn lớn tiếng như nghẹn âm thanh kinh hãi trong cổ họng, “... Đồ khốn kia! Tại sao cậu ta phải ném súng ra ngoài?!”

Lạc Vô Thanh nhìn Mai Sơ Cửu đi về phía bên này, bên đường vô số ánh mắt chú mục, hấn vỗ vỗ bả vai sở trường, “... Đại hội thể dục thể thao lần sau, chúng ta đăng ký cho Tiểu Cửu môn đây tạ đi, bảo đảm chỉ đầu đánh đấy.”

Mai Sơ Cửu xa xa đi tới, ánh mắt tịch mịch như mùa thu.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Câu chuyện thứ sáu

Mồm rấn Thanh Trúc, kim châm sau đuôi ong vàng, hai cái đều không độc, độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Đây là lời của mẹ Lạc Vô Thanh dạy hấn từ nhỏ.

Cho nên, hấn tránh xa hết thấy sinh vật giống cái.

Anh hùng anh hùng, bao nhiêu anh hùng đã quỳ gối dưới váy phấn hồng, trong son phấn xinh đẹp giương cổ để bị giết, ngàn đời bao nhiêu tiếc hận?

Cho nên, Lạc Vô Thanh không bao giờ gần nữ sắc.

Nhưng là, nhờ trời, hấn động tâm rồi.

Thành phố này xuất hiện ‘ác ma đường tắt’ chuyên cướp của phụ nữ đi về đêm, chạy trốn tán loạn khắp toàn thành phố, cục thành phố hạ từ lệnh kỳ hạn phá án, mấy chỗ phân cục đã gấp đến độ như thiêu như đốt, ước gì có thể quét hết lên xe đầy đường màu xanh lá, bắt được mấy kẻ phạm tội cướp bóc các anh em cùng tiến lên tấn cho chúng không thể tự gánh vác cuộc sống mới vui vẻ.

Nhưng những việc đó đều không liên quan tới Lạc Vô Thanh, trong thành phố này hề là lẫn lộn ngoài đường đều biết, Đào Quan là một Quý Môn quan, ở bên đó tội phạm đều có đi không có về, bình thường không ai có lá gan qua bên đó gây án, cho nên tuy rằng trong thành phố truy tìm như thiêu như đốt, nhưng Lạc Vô Thanh cũng không để ý lắm, mặc dù nói không để ý thì không để ý, nhưng thực có tội phạm không có mất phạm tội ở trên địa bàn của hấn cũng quá mất mặt, ngày hôm đó, hấn cùng Mai Sơ Cửu đang quanh quẩn tuần tra vào thời gian ban đêm.

Suốt gần mười ngày hấn đều đi loanh quanh ở bên ngoài vào giờ này, một là lúc này là thời điểm tội phạm cướp bóc dễ dàng lui tới nhất, hai là vì nàng.

Đó là một cô gái yếu đuối, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, có nụ cười thẹn thùng như đóa hoa nhỏ màu trắng và ánh mắt dịu dàng e lệ như nai con. Nàng có mái tóc dài màu đen tuyền như tơ bông, bả vai nhỏ nhỏ gầy yếu tựa hồ ngay cả gió đêm cũng không chịu nổi.

Nàng tên là Nhu Nghê, là một y tá, thường xuyên làm ca tối, lúc mới chuyển đến bên này hấn còn giúp dọn nhà nàng, trong nháy mắt nàng e lệ rụt rè đưa nước trà cho hấn, Lạc Vô Thanh lại phát hiện ánh mắt mình cũng không rời ra nổi nữa.

Nàng là tốt đẹp như vậy.

Nhưng hấn nói không nên lời, hấn thậm chí nghĩ không ra cách gì tiếp cận nàng.

Mỗi khi tới gần thời gian nàng hết ca tối, hấn liền chạy tới cửa bệnh viện của nàng, ngồi xổm trong bụi cỏ chờ nàng đi ra, rồi một đường âm thầm hộ tống nàng về nhà.

Mỗi ngày mỗi ngày, có thể đi theo sau lưng nàng bảo vệ nàng từng li từng tí, Lạc Vô Thanh đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, tuy rằng Mai Sơ Cửu không chỉ một lần mắng hấn hèn nhất, hấn cũng biết mình rất hèn nhất, nhưng hấn cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt.

Hôm nay, hấn vẫn ngồi xổm trong bụi cỏ, vừa cho muỗi đốt vừa chờ Nhu Nghê.

Nhu Nghê đi ra, bên cạnh lại thêm một người.

Một người đàn ông, một người đàn ông anh tuấn, một người đàn ông đang ôm cánh tay nàng rất thân thiết.

Lần đầu tiên Lạc Vô Thanh muốn giẫm một người không hề quen biết thành thịt người xiên lên nướng.

Nhưng là, hấn đã kiểm chế bản thân, vì thế, đã hiểu được trên đầu chữ nhấn là một thanh đao.

(chữ nhấn: 忍, gồm hai bộ đao và bộ tâm ghép thành, bộ đao ở bên trên, bộ tâm ở bên dưới.)

Chờ Nhu Nghê cùng người đàn ông kia đi xa, Lạc Vô Thanh cắn răng đứng lên, Mai Sơ Cửu cũng không nói chuyện, cảnh giác đi theo sau lưng hấn, chuẩn bị lúc hấn bộc phát thì đánh ót hấn, móc chân hấn.

Ngõ tắt nhỏ càng đi càng sâu, bỗng nhiên, trong bóng tối phía trước phản phật nhảy ra ba người đàn ông to con vạm vỡ, tất cả dùng khăn che mặt màu đen, trong tay đều là đao bầu mỡ bò sáng chói!

Tinh thần Lạc Vô Thanh rung lên! Anh hùng cứu mỹ nhân!

Tinh thần Mai Sơ Cửu rung lên! Tiền thưởng cuối tháng!

Nhu Nghê ngay cả kêu cũng không kịp kêu, mềm nhũn đổ một cái vào trong lòng người đàn ông, người đàn ông lại bỏ lại Nhu Nghê đang ngất xỉu, chạy trốn chết!

Thật không phải là đàn ông! Rất khó có được, Mai Sơ Cửu và Lạc Vô Thanh thống nhất ý kiến. Ba người đàn ông to con cũng không đuổi theo người đàn ông, ba người hành động ăn ý, vây Nhu Nghê đang tựa mặt lên tường vào giữa, động tác nhanh chóng không tiếng động, mang chút võ công căn bản.

“Đề béo.”

Lạc Vô Thanh Mai Sơ Cửu liếc mắt nhìn nhau một cái, vừa muốn ra tay, lại nghe thấy một giọng nữ cực lạnh giá đột ngột vang lên.

“Cái thứ không biết sống chết, lại dám cản trở mẹ mày nói chuyện yêu đương! Tao phắc!” Lại thấy cô gái yếu ớt vừa rồi còn dựa vào tường té xỉu chẳng biết đã đứng lên từ lúc nào, vung ví ra sau lưng một cái, hai tay ở trước ngực chia ra, trái lên phải dưới, tư thế cực kỳ cổ quái.

“Con nhóc con muốn học công phu trong phim à!” Kẻ cướp cười tà tiến lên,

Hai cảnh sát nhân dân liếc mắt nhìn nhau một cái, “Cái đó... Có vẻ như... thức mở đầu của Cửu Âm Bạch Cốt Trảo - -|||” Suy nghĩ một chút, hai người bọn họ lại ngồi xôm trở lại.

Một giây sau gió tanh mưa máu.

“Ngạc nhiên chưa! Không đánh cho chúng mày ngay cả mẹ mày cũng không nhận ra tao sẽ không mang họ Nhu!”

“Không đánh cho chúng mày mặt nở hoa chúng mày không biết vì sao hoa đỏ như vậy!”

“Phé bỏ mấy đứa chúng mày trước rồi tao lại đi chặt đứt gốc rễ của đồ bỏ đi đã bỏ lại tao!”

Mai Sơ Cửu thấy vậy tròn mắt há hốc mồm, nuốt ngụm nước miếng, chọt chọt Lạc Vô Thanh, “... Đi cứu người đi?”

Lạc Vô Thanh nghiêm túc nhìn về phía y, “Cứu ai?”

“... Kẻ cướp - -|||”

Được rồi, cảnh sát nhân dân vì nhân dân, Lạc Vô Thanh xắn tay áo, lên!

Ba tên một hơi sau cùng cũng sắp tắt ở dưới Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Lạc Vô Thanh gào to một tiếng, “Dừng tay!”

Ngón tay ngưng trảo thành gió dừng ở giữa không trung, Nhu Nghê nhìn lại người vừa đến, sát khí lập tức bắn đi, gần như muốn đâm qua làn da! Trong lòng Lạc Vô Thanh run một cái; xem ra cô ấy tuy còn trẻ nhưng nội ngoại kiêm tu, tu vi chỉ sợ không kém hẳn!

Nhanh chóng đánh giá hần mấy lần, lại trên dưới cẩn thận đánh giá, ánh mắt Nhu Nghê dần dần khác thường. lúc này, Mai Sơ Cửu cũng nhảy đi ra, đứng phía sau Lạc Vô Thanh, “Không được nhúc nhích! Chúng tôi là cảnh sát!” Có cần rút súng hay không? Y không có tự tin mà...

Nhu Nghê thu thân hình lại, đá đá ba cục hình người sang bồn hoa bên cạnh, bỗng nhiên thân hình khẽ động, lao thẳng về phía Lạc Vô Thanh!

Không thấy cô dùng lực như thế nào, một bóng trắng lao thẳng đến, tiếng chưa động mà bóng đã tới trước, trong lúc im hơi lặng tiếng, đã đến trước người! Lạc Vô Thanh chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trong lòng chọt nặng, Nhu Nghê đã tê liệt ngã xuống trong lòng hắn, hai mắt rung rung, hoa lê dính mưa chịu không nổi thẹn thùng, đúng cái gọi là ‘ta thấy còn yêu’(*), cô mềm mại nằm ở trước ngực Lạc Vô Thanh, âm thanh mềm mại trầm thấp, ní non, “Ngài cảnh sát, cứu em với, có ăn cướp, em sợ quá đi mất ~ “

(*)Lê hoa đài vũ bất thắng kiều tu, ngã kiến do liên; thực ra là Lê hoa đài vũ, ngã kiến do liên (hoa lê dính mưa, ta thấy còn thương), còn ‘bất thắng kiều tu’(không chịu nổi thẹn thùng) trong một câu thơ khác, tóm lại là ý chỉ một người con gái xinh đẹp, dịu dàng, e lệ.

Khi đó Lạc Vô Thanh choáng váng luôn, người đẹp mình mong nhớ ngày đêm trong ngực, cái gì cũng bay tuốt ra khỏi chín tầng mây, “Cái đó... Có tôi ở đây, đừng sợ, đừng sợ!” A a a, thật đáng thương mà! Hắn nên giúp cô đánh mấy tên đó!

Ngay tại lúc Lạc Vô Thanh rất không có nguyên tắc an ủi Nhu Nghê, Mai Sơ Cửu đứng sau lưng hắn lòng mang ưu sầu gập đầu, đúng vậy, y cũng sợ quá đi mất...

Cứ như vậy, Lạc Vô Thanh hạnh phúc đánh gạch chéo lên ‘độc nhất là lòng dạ đàn bà’ ở trên đỉnh huân (lời dạy bảo của cha mẹ), mà bạn học Mai thì rất cẩn thận ghi những lời này vào nhật ký của mình..

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Câu chuyện thứ bảy

Làm đàn ông, phải nhẫn nại được! Đây là gia huấn của nhà họ Lạc, Lạc Vô Thanh luôn ghi nhớ trong lòng.

Cho nên hắn hiện tại về mặt đau khổ nhìn cái cà- vạt đeo trên cổ mình.

Đột! Thứ này ai phát minh? Thực cần phải dùng thứ đồ chơi này thít lên cổ hần, khề dùng lực, xoạch một tiếng, thế giới thanh tịnh rồi.

Lạc Vô Thanh thất cả vật xong đứng trước gương trong ký túc xá, xoay trái xoay phải, sau đó hỏi Mai Sơ Cửu lần thứ một trăm năm mươi sáu: “Tiểu Cửu, tôi đẹp trai không?”

Mai Sơ Cửu nhìn trời trợn trắng mắt một cái: “Anh em, vừa rồi tôi đã trả lời cậu vấn đề giống nhau ít nhất một trăm năm mươi lăm lần rồi, cậu rất đẹp trai, đẹp trai vô biên giống như bình thường.” Trời cao à, tha cho y đi! Chỉ là hẹn hò cùng cô y tá dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, tay không đánh bay kẻ cướp như vậy, về phần hần sao... hẹn hò với phụ nữ, thật đúng là phải có giá ngọc trả giá tính mạng á!

Bình thường câu trả lời này khẳng định có thể làm cho Lạc Vô Thanh đắc ý huyết sáo bài ca chấn trau rồi chạy đi ra ngoài rồi, nhưng hôm nay hần lại hiển nhiên rất không hài lòng câu trả lời này.

Đẹp trai giống như bình thường? Chính là nói hần giống như bình thường ba trăm sáu mươi lăm ngày không thay đổi? Vậy không phải chẳng khác nào không đẹp trai sao?

Lạc Vô Thanh mặc kệ rồi, bới tú quần áo một hồi, tư thế này đặc biệt giống như tạo hình của một anh đẹp trai tóc đỏ thời kỳ game arcade(*) trước đây ăn kẻ địch trên mặt đất. Bới ra một đồng đồ, Lạc Vô Thanh lại vung tay vung chân trước gương đến nửa tiếng, cuối cùng vừa lòng ra cửa.

(*)Game arcade: Trò chơi arcade (tiếng Anh: Arcade game) là một dạng trò chơi được chơi trên một loại máy giải trí sử dụng bằng đồng xu, loại máy này thường được lắp đặt ở những địa điểm kinh doanh công cộng, ví dụ như quán ăn, quán bar, và đặc biệt là tại những trung tâm giải trí game. Xem thêm tại: https://vi.wikipedia.org/wiki/Game_arcade

“Không phải cậu hẹn với cô ấy mười rưỡi sáng sao? Bây giờ mới chín giờ.” Mai Sơ Cửu có lòng tốt nhắc nhở hần.

Lạc Vô Thanh nghiêm túc quay đầu lại nhìn về phía y: “Làm đàn ông, phải nhẫn nại được, không phải chờ một tiếng rưỡi thôi sao!”

Nói xong, Lạc Vô Thanh lấy một loại dung khí ‘gió thổi vì vu sông Dịch lạnh ghê(**), trắng sẽ một đi không trở về’ bước ra bước đầu tiên của cuộc hẹn.

(**)Dịch thủy ca – Kinh Kha:

易水歌

風蕭蕭兮，易水寒，

壯士一去兮，不復還。

Dịch thủy ca

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.

Sau lưng hần, Mai Sơ Cửu dùng ánh mắt cực độ ghen tị nhìn chòng chọc hần, hơi chua tràn đầy trong lòng toát ra một câu: Chờ tôi có bạn gái, một thứ hai lần! Một tuần sáu cuộc hẹn hò, cả tuần hẹn hò!

Quý đáng thương vạn năm không có bạn gái nào đó buồn bức ngồi xồm góc tường luyện móng vuốt với tường, xoạch một tiếng, lại là năm đường dấu móng tay chính tề.

May mắn Nhu Nghê không có thói quen đến muộn, Lạc Vô Thanh đứng nghiêm nghị dưới mặt trời chói chang chừng một giờ, liền đón được bạn gái của mình.

Dựa theo cách thức hẹn hò thông thường, trước tiên đi dạo phố rồi uống trà, sau đó đi rạp chiếu phim nào đó chọn một bộ phim kinh dị để xem, nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ bé rồi xác định bước quan hệ tiếp theo, lần hẹn hò này coi như công đức viên mãn.

Sau đó, lúc đang tiến hành đến một bước uống trà này, Lạc Vô Thanh nhìn thấy một tờ thực đơn trong móng vuốt, lại yên lặng nhắm gia huấn của nhà họ Lạc.

Đàn ông, phải nhẫn nại được!

Đối với nước khoáng giá trên trời thì nhắm ít nhất năm lần đàn ông à này phải nhẫn nại, Lạc Vô Thanh cuối cùng cố giữ mặt mũi đàn ông, trấn tĩnh tự nhiên chọn một suất ăn rẻ nhất, sau khi làm xong chuẩn bị tâm lý nửa tháng sau ăn chực com của Mai Sơ Cửu, đưa thực đơn cho Nhu Nghê, lộ ra một nụ cười mỉm vô cùng phóng khoáng: “Tiểu Nghê, tùy ý chọn đi!” Không phải là nửa tháng sau gặm dưa muối thôi sao! Có sá gì! Đàn ông, phải nhẫn nại được!

Nhu Nghê nhìn một lát, cũng chọn một suất rẻ nhất, sau đó nở một nụ cười xinh đẹp với hần.

Nói đến, đây cũng không phải là lần đầu tiên Lạc Vô Thanh hẹn hò, nhưng tuyệt đối khấn trương hơn lần đầu tiên hần hẹn hò! Nhớ tới hồi hần còn ở

trường cảnh sát, hẹn hò với hoa hậu giảng đường y như chơi đùa, vừa gặm kem vừa hẹn.

Nhưng lần này không giống, lần này là Nhu Nghê đó, cô gái mềm mại như đoá hoa trắng nhỏ đó á...

Vừa nhìn thấy cô ái có mái tóc đen nhánh, bả vai nhỏ bé yếu ớt, cười đến dịu dàng kia, Lạc Vô Thanh lập tức khẩn trương lên luôn, tay chân cũng không biết nên để ở chỗ nào.

Đây là tình yêu thật sự, vừa nghĩ tới đối phương trong lòng liền như nai con đi loạn, là cảm giác chỉ có đối mặt với người mình thực sự thích mới có.

Tay Nhu Nghê đặt ở trên bàn, mịn màng, bóng loáng, hơi phản xạ ánh mắt trời, giống như một đoạn bạch ngọc thượng hạng. Lạc Vô Thanh nuốt nước miếng một cái.

Hắn là vào năm bảy tuổi đạt được Minh Linh Đạo, trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy thanh đao nhỏ bé nhẹ nhàng kia, cũng giống như tâm tình bây giờ.

Muốn đi vuốt ve, muốn đi đụng chạm, nhưng lại chẳng dám, sợ vừa đưa tay về đẹp giống như mộng ảo đó sẽ tan vỡ.

Cho nên Lạc Vô Thanh rút lại móng vuốt đang rục rịch, ở trong lòng lại một lần nữa nghiêm túc mà nhắc nhở mình, đàn ông, phải nhẫn nại được!

Ngay vào lúc Lạc Vô Thanh lập đi lập lại giấy dựa giữa đuôi móng vuốt và không không đuôi móng vuốt, cô y tá dùng ánh mắt e thẹn mềm mại đưa tình nhìn hắn một lát, sau đó nói: “Thanh Từ, chỗ em ngược đầu gối, hơi lạnh...”

Câu nói kế tiếp căn bản không cần phải nói ra, cho dù cửa sổ còn cách Nhu Nghê ít nhất hơn ba mươi mét có chỗ gấp khúc ‘đường núi mười tám khúc cong’(**), Lạc Vô Thanh cũng lập tức lĩnh hội tinh thần, nhanh chóng dọn ra một vị trí ở bên cạnh, nhìn cô y tá mềm nhũn mà kê vào trong lòng hắn, hai tay tự động tự phát vòng lên eo hắn, sau đó liền xiết một cái!

(***)Tên một bài hát, ý ở đây là nó ngoan ngoãn

Cả người Lạc Vô Thanh run lên, nhanh chóng ở trong lòng nhắm vô số tiếng đàn ông, phải nhẫn nại được!

Khi hắn nhắm đến lần thứ ba trăm, Lạc Vô Thanh hít một hơi, vô cùng nghiêm túc tự nói với mình: Không nhẫn nại được nữa rồi.

Giây tiếp theo, hắn kiên định dịu dàng mà đẩy Nhu Nghê ra, nhìn đôi mắt đen như mực long lanh nước của cô gái mảnh mai ấy, nhàn nhạt mở miệng: “Tiểu Nhu.”

“Đạ?”

“Vừa rồi đại khái em quá kích động, đã dùng tới nội lực, xương sườn của anh có vẻ như... gãy rồi.”

Sau khi nói xong câu đó, Lạc Vô Thanh miệng sùi bọt mép, ngã thẳng tấp sập mặt xuống.

Ngày đó các vị cư dân tiểu khu Đào Quan vào lúc tan tầm tận mắt nhìn thấy cảnh tượng cô Nhu Nghê luôn mảnh mai động lòng người chân không chạm đất, bề ngang anh cảnh sát đang hôn mê lên lao tới bệnh viện, đám bác gái vừa cảm thán, “Đây là sức mạnh của hiện trường hoá loạn mà ~” vừa bắt đầu mơ màng vô hạn đặc biệt của phụ nữ trung niên, kết quả, buổi tối hôm đó lúc Nhu Nghê còn trông coi ở bên cạnh Lạc Vô Thanh, những đội ngũ báo chí, TV, tạp chí... liền cuốn cuộn ra vào phòng bệnh, nói rằng, y tá trực ban dừng cảm cứu cảnh sát nhân dân bị thương, đây chính là một khúc nhạc cảm động về mối tình cá nước cảnh sát – dân của xã hội hài hòa thời đại mới!

Có điều rất hiển nhiên, Lạc Vô Thanh và Nhu Nghê đều không có ý cảm kích. Sau khi cô y tá mỉm cười biểu diễn tay không làm vỡ giá ba chân của máy quay cho tất cả phóng viên, thuận lợi mà mời bọn họ đi ra ngoài, để lại một không gian nghỉ ngơi cho người bệnh.

Lạc Vô Thanh tựa lên giường, ánh mắt tịch tịch trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn nhìn bóng đêm tiêu điều ngoài cửa sổ, sau thời gian rất lâu, bấm số điện thoại của Mai Sơ Cửu, hồ hững mở miệng: “Cái gọi là một đường yêu đương, phải có giác ngộ lấy sinh mệnh để nói chuyện.” Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt cực kỳ u buồn, loáng thoáng mang theo một chút tịch tịch như lưu ly, Lạc Vô Thanh nhắm mắt một lát, lại lần nữa thân nhiên mở miệng: “Tiểu Cửu, lúc đến đơn vị, nhớ mở máy tính của tôi, trong mục yêu thích phần võ học cậu mở ra cái thứ ba liên tiếp, phía dưới bên trái có thư đặt hàng bí tịch võ học, giúp tôi mua một quyển 《Kim Chung thảo》, nhớ rõ yêu cầu cuốn đóng bìa mềm mười đồng, không cần sách bìa cứng mười lăm đồng. Sau đó nhớ lưu lại số điện thoại, đăng ký hội bạn sách, sau này mua sách giảm tám mươi phần trăm.” Nói xong, hắn khẽ nhắm mắt lại, hai tay nắm thật chặt thành quả đắm ở bên người.

Mịa! Sau này bố mày nhất định sẽ luyện thành tuyệt đỉnh ngành công, mặc sức Tiểu Nhu ôm! !

Lạc Vô Thanh gào thét ở trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Câu chuyện thứ tám

(*)Triêm y thập bát diệt: là một môn võ thuật có lịch sử lâu đời của người Hán; bộ võ thuật này gồm mười tám chiêu, tinh túy ở chỗ bốn lạng đầy ngàn cân.

Đòi này Mai Sơ Cửu hận nhất chính là đàn ông đánh vợ!

Đàn ông! Phải đội trời đạp đất, lấy bảo vệ phụ nữ và trẻ em nhỏ yếu làm nhiệm vụ của mình! Mai Sơ Cửu y tuy rằng đòi này không có cơ hội trưởng thành đàn ông bề ngoài đội trời đạp đất, nhưng về mặt nội tại tuyệt đối mười phần mười ĐÀN ÔNG! CHÂN CHÍNH!

Mấy ngày nay Lạc Vô Thanh nhập viện, Đào Quan chỉ còn lại y và sở trưởng, có điều cũng may bọn họ trước kia tạo nền móng tốt, anh em trên đường nhắc tới Đào Quan, cũng biết nơi đó một Lạc Vô Thanh một Mai Sơ Cửu, đó là Hắc Bạch vô thường trước điện Diêm Vương, hạng người đi kẻ nào diệt kẻ đó, trừ mấy tên trộm nhai nhép không biết trời cao đất rộng không tin tà đi chịu chết, về cơ bản có chút danh tiếng hiểu chút chuyện đều đi vòng qua Đào Quan.

Cho nên, Mai Sơ Cửu rất nhàn nhã, kết quả, vào một thứ bảy, y đã nhận được điện thoại báo cảnh sát.

Là thám Vương nhà 136 gọi điện thoại tới. Nói Tiểu Cửu ơi cháu mau tới đây đi, sắp không được rồi rồi!

Mai Sơ Cửu vừa nghe liền lên tinh thần, xoa tay: Cuối cùng không có ai giành cơ hội làm anh hùng với y rồi!

“Bác gái, ngài từ từ nói, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tiểu Cửu, cháu mau tới đi, đôi vợ chồng mới chuyển đến tầng bốn nhà các bác cãi lộn, đánh nhau rồi! Người vợ bị người chồng ném ra ngoài cửa, bây giờ đang ngồi dưới đất khóc đây nè!”

Mai Sơ Cửu luôn là người rất lạnh nhạt, nhưng lúc đề điện thoại xuống chạy tới tòa nhà 136, y vẫn không nhịn được ở trong đầu dùng Đại La châm đâm đi đâm lại người đàn ông đánh phụ nữ kia mười lần trở lên.

Tới hiện trường, đó được gọi là một mớ hỗn độn, cửa chống trộm đều nửa treo nửa lư ở trên khung cửa, trên mặt đất một đồng lớn đồ ngỗng ngang, xung quanh một đám cục khác đang vây xem.

Mai Sơ Cửu chen qua, đám bà cô bà thím vừa nhìn là đồng chí cảnh sát đã tới, lập tức dẫn y tới nhà hàng xóm bên cạnh trước. Mai Sơ Cửu vào nhà liền thấy được một cô gái thanh tú nước mắt đầy mặt co rúc ở một góc sofa không ngừng rơi nước mắt, trên đùi, trên cánh tay lộ ở bên ngoài đều là xanh tím từng bãi từng bãi, bên cạnh mấy người vây quanh cô ấy an ủi, cô ấy không ngừng gật đầu, nước mắt lăn không ngừng. Xa hơn một chút, một người đàn ông đeo kính mắt trắng tinh ngồi xổm ở góc tường run cầm cập, xung quanh một đám đàn ông vây quanh, tựa hồ sợ anh ta xông tới đánh vợ nữa.

Mai Sơ Cửu chỉ cảm thấy ngực nóng lên, y ý thức được, mình nổi giận rồi, mà y, không định không chế.

Cái gọi là cao thủ, tự có sát khí, lúc bình thường cả người đầy hàn khí cũng đủ để phi hoa ngắt lá, huống chi hiện tại?

Sát khí như miếng băng mỏng chậm rãi dập dòn mở ra, Mai Sơ Cửu mặt trầm như nước, trừng người đàn ông trong góc kia.

Đàn ông? Anh ta còn xứng làm đàn ông? ! Thứ sau khi đánh vợ ngồi xổm ở đó như bị đánh như anh ta cũng gọi là đàn ông? Nực cười!

Mai Sơ Cửu kiểm chế cơn giận của mình, đi thẳng về phía trước, hai tay bắt ở sau lưng, chỉ sợ mình không khống chế nổi một cái khâu thẳng trước mắt này thành bao tải tròn vo.

Nhìn thấy Mai Sơ Cửu tới gần, người đàn ông bị dọa co thành một cục, Mai Sơ Cửu chậm rãi cúi người, nhìn thẳng vào đôi mắt không ngừng dao động kia của người đàn ông: “Nói, vì sao anh lại đánh vợ?”

“... Tôi, tôi không đánh...” Người đàn ông nhỏ giọng lắp bắp.

“...” Bầu trời thật xanh, thế giới thật là tốt đẹp, Mai Sơ Cửu dõi mắt nhìn trời một cái, ở trong lòng sau khi dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm ân cần thăm hỏi toàn thể thân thuộc nam giới của người đàn ông này một cái, bình tĩnh lại, “Hóa ra một thân toàn vết thương của vợ anh là tự mình làm?”

“... Nói như vậy... cũng đúng...” Người đàn ông ủ rũ trả lời.

Tao XXXX! Mịa lại còn dám nói phải? Một cái thuận châm đang trong lòng bàn tay suýt nữa thì nện thẳng vào trong huyết Thái Dương của người đàn ông này, đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng nức nở nhỏ bé yếu ớt, “Đồng chí cảnh sát, họa là tự mình tôi gây nên không sai...”

Quay đầu lại, nhìn về phía cô gái còn đang khóc kia, Mai Sơ Cửu đau lòng nhủ mày.

Cô gái lấy khăn tay lau mặt, nói đứt quãng: “Đồng chí cảnh sát, đều, đều là lỗi của tôi... Thật... Ngài đừng trách anh ấy...”

Loại này thời điểm còn chỉ biết nói chuyện thay chồng mày nói mày mịa đánh người phụ nữ như vậy có chột dạ hay không hở?

Càng nghĩ càng cảm thấy cô gái này đáng thương, Mai Sơ Cửu giận từ trong lòng bốc lên, kéo phắt người đàn ông từ trên mặt đất lên, “Ngồi làm gì chứ? Còn không đi xem thử vợ thế nào ——” Còn chưa dứt lời, Mai Sơ Cửu chỉ nghe được trước người sau người hai tiếng hô kinh hoàng!

“Đừng đụng vào anh ấy!”

“Đừng đụng vào tôi!”

Nhưng là, hiển nhiên, đã chậm rồi.

Mai Sơ Cửu chỉ cảm thấy mình “vù” một tiếng bay vút ra ngoài, một trận trời đất quay cuồng trực tiếp nhào vào trên mặt đất, dù sao người học võ khá chịu được ngã, gắng gượng giương mắt, nhìn người đàn ông quăng y ra kia đang ôm đầu ngu ngốc ở đó, sau một lúc lâu, rốt cục rộng to như bùng nổ: “Tôi cũng không muốn biết triêm y thập bát diệt gì đó mà!”

... Thì ra...là như thế...

Trước mắt Mai Sơ Cửu tối sầm, rốt cục không gượng được.

Một cái tay, một cái tay phụ nữ thanh tú.

Trong tay có một thanh kiếm mỏng cực mảnh cực ngắn, giống như lá liễu.

Vật thể đỏ tươi không ngừng từ dưới kiếm mỏng tuôn ra, sau đó, rơi xuống trần ai.

Khi một mảnh mỏng đỏ cuối cùng rơi xuống, cùng với một tiếng thở dài tịch tịch, một quả táo gọt xong bày trong cái đĩa ở đầu giường Mai Sơ Cửu.

Trên mặt cô gái còn có ứ bầm, cô thu lại đoản kiếm, lấy một loại âm thanh không cách nào hình dung nói với y.

“Anh ấy lớn hơn tôi ba tuổi.”

“Chúng tôi là thanh mai trúc mã.”

“Tôi học chính là Lang Hoán kiếm pháp, anh ấy học chính là công phu ngoại gia, học được tốt nhất, chính là triêm y thập bát diệt.”

“Tôi và anh ấy mến nhau bảy năm, kết hôn đến bây giờ, anh ấy lại ngay cả tay của tôi cũng chưa từng dắt.” Tiếng con gái mang theo oán giận thật sâu.

“Tôi hôm qua anh ấy tặng cả đêm, sáng hôm nay mới trở về, tôi thừa dịp anh ấy không còn sức lực, trói anh ấy ở trên giường, cho là lần này được rồi, kết quả...” Cô gái giương mắt, trong đôi mắt đen nhánh có vị đạo đầu hui như gió thu, “Anh ấy... lại vẫn ném tôi ra ngoài...”

Sau đó, tôi cũng bị ngã văng ra ngoài, nhân tiện còn gãy chân. Nằm ở trên giường bệnh nghe người ta nói tình sử bi thương, Mai Sơ Cửu lòng có ưu sầu mà gặt đầu.

Đặt hết hoa quả mình mang đến ở đầu giường Mai Sơ Cửu rồi, cô gái chậm rãi đứng dậy, trên gương mặt trắng nõn thanh tú hiện lên một thứ phụ nữ mới có, tên là ánh mắt kiên nghị.

“Lần này làm liên lụy đồng chí cảnh sát ngài vào thật sự là tình thế bất đắc dĩ. Có điều... tôi sẽ không buông tay.” Nói xong, cô cúi đầu một cái thật sâu với Mai Sơ Cửu, xoay người rời đi, nện bước như đạp đi chịu chết, đi về phía nơi xa.

Phụ nữ, thật sự là sinh vật kiên cường tới mức không giải thích được.

Mai Sơ Cửu có chút ngẩn người nhìn theo cô gái rời đi, y lại nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ một lúc, sau đó lại nhìn cái chân bó thạch cao treo ngược lên của mình, đưa tay, gọi một cú điện thoại.

“... Thanh Từ à? Tôi, Tiểu Cửu, một lát nữa phiền cậu để cho Tiểu Nhu đưa cuốn《 Kim Chung tráo 》kia của cậu xuống cho tôi mượn xem thử, tôi cũng muốn luyện một chút.”

Vô đạo, theo đuổi vĩnh viễn không bờ bến.

Nghĩ như vậy, Mai Sơ Cửu mang chút khí thế bi tráng, để điện thoại xuống ——

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Câu chuyện thứ chín

Cái gọi là cao thủ, sợ nhất, thật ra là tịch mịch, nhất là vô địch thiên hạ.

Vô địch là đại biểu, trăm trượng can đầu(*) không thể tiến thêm một bước nữa.

(*)Trăm trượng can đầu : sào tre cao trăm trượng, đỉnh của cột buồm hoặc sào tre xiếc; chỉ thành tựu đạt được cực cao, gần như là đỉnh điểm.

Trong giang hồ, cao thủ hạng nhất thực sự cực kỳ khó gặp được, mà trong một đám cái gọi là nhân sĩ võ lâm hạng hai thậm chí hạng ba đạt được hạng nhất, cũng chỉ là đứng đầu hạng hai thậm chí hạng ba mà thôi.

Không quyết đấu với cao thủ hạng nhất, nhất định không thể trở thành hạng nhất thực sự.

Đây là chân lý của mẹ Mai Sơ Cửu từ nhỏ đã phân tích cho y biết.

Nhưng Mai Sơ Cửu chưa từng gặp được cao thủ hạng nhất, hoặc là, cao thủ hạng nhất có thể tương đương với y.

Y từng muốn ước chiến Lạc Vô Thanh, bị người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ với y từ chối.

“Tôi luyện đao, cậu dùng ám khí, vốn không phải là một đường.” Hắn nhìn y, gần từng chữ, “Huống chi, Minh Linh của tôi ra tay, tất nhiên, cậu chết, hoặc là, tôi vong.”

Hôm nay, đúng là ngày đẹp trời, dương liễu bay phất phơ trong ngày xuân,

Đứng ở Mái Nhà Vui Vẻ viên, Mai Sơ Cửu hai tay chống nạng, một thân cánh phục tung bay, giữa lông mày ẩn hàm vô hạn ý sâu.

Nhất là tịch mịch, vô địch thiên hạ.

Phía sau đúng lúc truyền đến tiếng phối hợp, “Con gái, ta biết làm cảnh sát áp lực lớn, đừng luẩn quẩn trong lòng nhảy xuống á!”

TAT, quay đầu lại, Mai Sơ Cửu vẫn rất có trách nhiệm đưa cụ ông mới chuyển đến trở về, sau đó năm lần bảy lượt giải thích mình thật sự không phải muốn nhảy lầu cũng không phải là con gái.

Thu sổ hộ khẩu xong, Mai Sơ Cửu trở lại trong cục, Lạc Vô Thanh kéo y sang một bên y như tên trộm, trong cục mới tới một thực tập sinh, là trong khu suy nghĩ đến lực lượng cảnh sát chủ yếu địa khu Đào Quan đã tử trận một nửa, đặc biệt phái xuống, còn nói là suy nghĩ đến tính đặc thù của hai người bọn họ, thực tập sinh này cũng rất có lai lịch, nghe nói là hậu nhân nhà họ Ôn, một tay hóa khí xuất thần nhập hóa.

Thực tập sinh này có một cái tên Lạc Vô Thanh cho rằng rất võ hiệp Mai Sơ Cửu cho rằng rất khôi hài.

Ôn Tập.

Nhưng Lạc Vô Thanh kiên trì cho rằng Mai Sơ Cửu có thể nghĩ như vậy là bởi vì ghen tị.

Ôn Tập có dáng người thon dài, lưng eo thẳng tắp, tóc đen nhánh, mắt to, răng cực trắng, hiển nhiên chính là để làm mẫu cái gì gọi là trai đẹp mà sinh, Lạc Vô Thanh hẳn đẹp trai hơn Ôn Tập một chút, tất nhiên không để ý, mà Mai Sơ Cửu xinh đẹp hơn Ôn Tập một chút, tất nhiên ghen tị muốn chết.

Dặn dò xong, Lạc Vô Thanh tự nhiên đi vào lấy ra kiểu tiền bối chỉ đạo người mới, Mai Sơ Cửu cũng đi vào, kết quả Ôn Tập nhìn thấy Mai Sơ Cửu, rất tự giác đi tới, ôm lấy bờ vai của y, nói một tiếng, “Người đẹp, sau này quan tâm nhiều nhé!”

Mai Sơ Cửu ngay tại chỗ cho năm đứa con về với má, thật ra Lạc Vô Thanh muốn nói cho Mai Sơ Cửu, đàn ông nên là động nắm đấm, phụ nữ mới quảng cái tát...

“Tôi là đàn ông!”

Hiển nhiên, không còn kịp rồi.

Ôn Tập bị một cái tát vả qua, trầm mặc một lát, quay đầu, chuyển động cái cằm bỗng chốc bị đánh đến bung ra, Ôn Tập vuốt vuốt tóc, cười một cái vô cùng đẹp trai, “Rất tốt, tôi là nữ.”

Sau đó, mạnh mẽ lên bụng một quyền, Mai Sơ Cửu đến buổi trưa làm cơm cũng cong lưng.

Lạc Vô Thanh há miệng thành chữ O, đồng thời, có chút chột dạ tự nhủ, “Đáng đời.”

Nhưng là, một màn này hiển nhiên bị một đám bác gái vừa mới chuyển tới đây không bao lâu, tới khai hộ khẩu chứng minh hiểu lầm, một đám bác gái xông vào lòng đầy căm phẫn vây quanh Ôn Tập, nói ề đồng chí nhỏ này sao có thể đánh một cô gái chứ?

Nhìn thấy Ôn Tập bị vây vào giữa, Lạc Vô Thanh quay đầu, nhìn Mai Sơ Cửu đang ngẩn ngơ ở bên cạnh một cái.

Rất lâu sau đó, hắn nói với Nhu Nghệ, về mặt của Mai Sơ Cửu khi ấy hận không thể ném cái đầu của mình ra ngoài không gian nhân đạo tiêu hủy rồi quên đi.

Mối thù coi như đã kết như vậy.

Sau đó ấy à, thù này càng kết càng lớn rồi

Thù này ấy à, nếu đã kết, vậy dù sao cũng là phải gỡ bỏ.

Chuyện kể rằng vì chuyện này, Lạc Vô Thanh mắc phải tật lảm nhảm.

Đây nếu là hai thằng đực rựa, còn có cái gì để nói, đằng sau cục có mảnh đất trống, hưởng ứng lời kêu gọi của Olympic, dưới tình huống cường thân kiện thể đánh nhau một trận, sau đó hai anh em đi quán đồ nướng bên ngoài mua cả két bia, tiện thể thêm hai mươi xiên thịt dê, ngồi xôm dưới cầu vượt có đèn xanh đèn đỏ vừa ngắm chân dài vừa liên lạc tình cảm, chuyện này còn không phải xong rồi?

Nhưng vấn đề là, Ôn Tập là nữ.

☹ á...

Lạc Vô Thanh lết đến bên cạnh Mai Sơ Cửu, nói Tiểu Cửu à, cậu nói xin lỗi có được không?

Đôi mắt đẹp của Mai Sơ Cửu trừng một cái, trả lại một chữ, biến!

Lạc Vô Thanh sờ sờ mũi đến bên cạnh Ôn Tập, nói Tiểu Ôn à...

Nói còn chưa nói được một nửa, Ôn Tập rất thân thiết quàng vai bá cổ hắn, nói anh Lạc tối nay có rảnh không, có rảnh mình mua chút bia hơi xiên thịt dê đi gặm cầu vượt ngắm chân dài thế nào?

Lạc Vô Thanh: - -||||| Cái này... Tiểu Ôn, cô buông tay trước đã, anh không muốn có lỗi với bạn gái anh...

Sự vật đã có mâu thuẫn thì tất nhiên có một ngày trở nên gay gắt.

Chuyện kể rằng ngày đó là ngày cả nước vệ sinh, toàn bộ bác trai bác gái Đào Quan về hưu cùng với bọn nhỏ đều bị động viên quét tước vệ sinh, về phần cảnh sát nhân dân sao, tất nhiên là chỗ nào có khổ đi chỗ đó, phụ trách diệt gián và chuột.

Bình thường việc này đều là Mai Sơ Cửu ôm đồm, muốn để cho Lạc Vô Thanh cầm Minh Linh đi chém chuột, đó là một câu, đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có!

Mai Sơ Cửu thì đơn giản rồi, trước tiên đi quầy bán quả vật mua hộp tăm, cấp tờ hoá đơn báo công quỹ, đầy trời mưa hoa ném ra ngoài là có thể diệt một đàn gián.

Bình thường tiểu khu Đào Quan này nhà nào hộ nào có gián, bình thường đều túm Mai Sơ Cửu đi, dùng chổi quét cạnh bấy gián là mấy.

Lần này Lạc Vô Thanh vừa mới đi động viên Mai Sơ Cửu, Mai Sơ Cửu ôm cánh tay cười khà khà, nói: “Thực tập sinh kia không phải là có thể sao? Tốt xấu gì cũng là hậu nhân nhà họ Ôn mà, tuy rằng không biết tại sao cô ta không biết dùng dùi đục, cơ mà tốt xấu gì cũng biết dùng hỏa khí, để cho cô ta làm, cùng lắm thì cuối cùng chúng ta một mũi lửa tiêu diệt cả gián và nhà, xinh đẹp.”

Lạc Vô Thanh gật gật gật...

“Anh em, ngũ mậu thần hỏa (chắc là bom gì đó) đó là đối phó với cấp bậc Taliban...” Hắn rất muốn nói như vậy.

Lạc Vô Thanh bó tay, đi tìm Ôn Tập, Ôn Tập suy nghĩ một chút, đáp ứng ôm đồm tất cả. Cô nàng ôm bả vai Lạc Vô Thanh, “Cơ mà anh Lạc anh phải giúp em một việc trước.”

Lạc Vô Thanh nói được, cô nói đi, chỉ cần không bảo anh mời khách gì gì đó đều được.

Ôn Tập toét miệng ra thật to, toàn là răng trắng ấy mới gọi là sáng lấp lánh.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là nhờ anh Lạc mua diêm giúp em. Mua hai mươi hộp đi, yêu cầu duy nhất là mỗi cái đều là của xưởng khác nhau.”

Lạc Vô Thanh đáp ứng.

Hắn và cô đều là con cháu giang hồ, đời sau thế gia, có một số gia tộc làm việc tuy rằng bí hiểm, quả thật cũng có đạo lý của họ.

Mai Sơ Cửu đánh giá yêu cầu của Ôn Tập là: Trước khi đốt nhà cũng phải xem thử loại diêm nào tốt chứ sao...

Không ai nhìn thấy, lúc nói lời này, Mai Sơ Cửu lặng lẽ xiết chặt Đại La châm trong lòng bàn tay.

Y biết rõ ràng, cô gái trước mặt trông còn đẹp trai (...) hơn y này, đúng là đối thủ của y ——

Ngày đó, Ôn Tập cầm diêm mân mê một lát, nghiền cứu các kiểu con đà điểu vấn đề hàm lượng thành phần phốt pho các loại trong đầu diêm giữa các xương, buổi tối hôm đó, cô liền bê một hộp nhỏ đựng đầy diêm, rồi đi về phía khu dân cư.

Cũng không thấy rõ động tác của cô nàng, vào lúc tay khẽ rung, bỗng nhiên lại có bột phấn màu trắng hắt ra đầy trời, lại giống như bông tuyết dưới ánh mặt trời lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cô ta đang dùng độc.” Đứng ở đồn công an tầng hai, Mai Sơ Cửu trầm giọng nói.

“Mà cậu không nhận ra là loại độc gì?” Lạc Vô Thanh cũng trầm giọng như vậy nói.

Đại La châm trong tay Mai Sơ Cửu lại xiết chặt một cái, lắc đầu.

Ám khí Đường Môn độc bộ thiên hạ, kiểm nghiệm cứu thuốc độc, y lại vẫn không rõ Ôn Tập là dùng thuốc gì.

Trôi qua một lát, Mai Sơ Cửu bỗng nhiên như có mảy may, nói, “Có tiếng động!”

Lạc Vô Thanh ngưng thần lắng nghe, sắc mặt cũng là biến đổi, nói, “Không ít.”

Hai người nhìn nhau một cái, chớp mắt đều tự cầm vũ khí của mình, gián muỗi chuột ruồi chít cha chít chít kín trời kín đất ùn ùn tuôn về phía Ôn Tập, thế mạnh đến nỗi làm cho hai người rình coi rừng mình sồn gai ốc.

Y có thể tránh thoát được ruồi muỗi gián chuột nhiều như vậy hay không?

Mai Sơ Cửu cảm thấy trong lòng bàn tay mình toát mồ hôi, y nhìn chăm chăm về phía trước, cho ra một kết luận.

Y không trốn thoát được. Cho dù dùng thủ pháp Bạo Vũ Lê Hoa nhiều lần luân phiên phóng ra, y cũng chỉ có kết cục rơi vào bị trát thành một cái thùng rác ——

Cô gái Ôn Tập kia...

Ngay lúc trong lòng y nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại thấy Ôn Tập đang đứng ở giữa ngón tay vừa động, diêm đầy trời bay ra ngoài, ngay sau đó giữa mười ngón tay thon dài có ánh sáng chói lọi màu xanh lục mỏng manh tràn ra, dưới nắng chiều rất là xinh đẹp, ngay sau đó, trong không khí mấy tiếng trầm đục vang lên, có ngọn lửa nổ tung!

Màu xanh, xinh đẹp gần như quý mị, giống như ngọn lửa rừng rực của lửa địa vực lơ lửng thiêu đốt trong một vùng đỏ cam của trời chiều.

Trong ngọn lửa lộn tóc mềm mại của cô gái kia bay lên, đôi môi nhỏ bé cũng nhuộm lên màu xanh nhàn nhạt.

Quá đẹp trai.

Cho dù không cam không nguyện, Mai Sơ Cửu cũng không thể không thừa nhận tận đáy lòng.

Giấy tiếp theo sau đó, y nghe được ông cụ một lòng tin theo đạo Cơ Đốc rất nhiều năm run rẩy giọng nói gọi bạn già, “Honey, đi ra xem Thượng Đế...”

Từ đó về sau, tiểu khu Đào Quan lại thêm một tiết mục kinh điển, ngày vệ sinh xem Thượng Đế...

Phiên ngoại nhỏ

Lạc: Tiểu Ôn này, cô là dùng thuốc gì thế? Sao nhiều muỗi chuột cứ phi tới như vậy?

Nghe thấy: À, một chút thuốc kích thích mà thôi, Cực Lạc Diệt Trùng Hợp Hoan tán, có tác dụng trong phạm vi tứ hại (ruồi, muỗi, chuột, gián), tác dụng là ở trong mắt bọn chúng em là một con muỗi \ gián \ chuột \ ruồi cực phẩm đẹp trai. Cơ mà thứ này cũng là tùy người, nếu như là Mai Sơ Cửu dùng mà nói, trong mắt tứ hại đại khái nhìn thấy chính là cực phẩm gọn xinh ấy chứ...

Lạc: ...

Câu chuyện thứ chín hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Câu chuyện thứ mười

Có một người đang nhìn y.

Đó là ánh mắt vô cùng bén nhọn, đâm vào da thịt người cơ hồ hơi hơi đau đớn.

Đó là ánh mắt kẻ đi săn đang mất lạnh nhìn con mồi từng bước từng bước đi về phía tử vong.

Bình tĩnh mà hưng phấn, vận vẹo thành sự quý dị mỏng manh vi diệu.

Mai Sơ Cửu biết, hiện tại mình chính là con mồi ấy ——

Ánh mắt như vậy, trong một tuần này, y đã cảm thấy bảy lần rồi.

Không nhiều không ít, vừa đúng bảy lần.

Mỗi lần đều là lúc mặt trời lặn, mỗi lần đều là lúc y tan ca ngày trở về, mỗi lần đều là lúc y đứng ở trước gương tủ quần áo, mỗi lần tầm mắt kia đều là từ ngoài cửa sổ phóng tới ——

Nơi này là tầng bảy.

Y cũng không có lập tức quay đầu lại.

Y chỉ là vững vàng, im lặng, điều chỉnh hô hấp của mình.

Y đảo mắt nhìn bốn phía phạm vi tầm mắt có thể đạt được.

Nơi này là ký túc xá của y và Lạc Vô Thanh, mỗi một loại đồ vật đều là chính tay y lắp đặt.

Bên cạnh màn hình máy tính là một hộp “Linh Đình”, bên tay trái y là tủ quần áo, tay nắm tủ là “Lãnh” do thiên ngoại huyền thiết đúc thành.

Hô hấp của Mai Sơ Cửu dần dần rất dài rất sâu.

Đúng vậy, đây là nhà của y, không ai quen thuộc nơi này hơn y.

Hít sâu một hơi, y quay mạnh đầu lại ——

Rèm cửa sổ bay múa trong ánh nắng chiều, có gió, có mùi thơm hoa cỏ, duy chỉ, không có ai.

Mai Sơ Cửu chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, y đi từ từ về phía cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, độ cao khung này đủ để cho người có chứng sợ độ cao phát bệnh.

Y cảm thấy từng trận từng trận rét run ——

Nơi này là tầng bảy ——

Không ai có thể đứng ở ngoài cửa sổ tầng bảy dòm vào bên trong.

Y chợt nhớ tới, ở một quốc gia bờ biển bên kia xa xôi, hoàng hôn được gọi là, thời khắc gặp ma ——

Đêm đó Lạc Vô Thanh rất buồn bực nhìn Mai Sơ Cửu nhảy lên giường của hắn run thành một cục chôn mình thành một cái bánh mì hấp, chỉ cảm thấy đứa này hôm nay bị bóng đè hay sao? Sợ thành như vậy.

Trước khi vén chăn lên nhảy vào, Lạc Vô Thanh rất nghiêm túc hỏi một vấn đề, “Tiểu Cửu, cậu không ái dâm chứ?”

Kết quả chính là, Mai Sơ Cửu tuy rằng sợ ma nhưng không hề sợ người, cổ áo sau và ống quần đồ ngủ của bạn học Lạc bị khâu lại với nhau hoàn mỹ.

Mai Sơ Cửu thề mình nhất định phải giải câu đố này.

Tóm lại là người hay ma y đều phải làm cho ra lẽ.

Là người, tấn, là ma, chạy.

Y đã nhờ Lạc Vô Thanh lắp mặt kính phản quang giúp y, có thể để cho y nhìn thấy ngoài cửa sổ sau lưng rốt cuộc đã xảy ra cái gì, lại rất không có tiền đồ nhờ Lạc Vô Thanh canh ở ngoài cửa, một khi xác định là ma lập tức vác y ra ngoài.

Hết thấy sắp xếp thoả đáng, rồi lại là một buổi hoàng hôn.

Y vẫn đứng ở trước tủ như cũ, chậm rãi cởi cúc áo.

Ánh mắt kia lại dính tới đây lần nữa.

Mai Sơ Cửu nín thở, nhìn về phía mặt kính phản quang lấp đặt khéo léo bí mật kia ——

Sau đó, ở trong gương y thấy được một bóng người treo ngược ngoài cửa sổ ——

Cũng không thấy y hành động như thế nào, cả người lấy tư thế đưa lưng về phía cửa sổ sau bay vút ra sau, một phát gạt rèm cửa sổ ra, chính diện chống lại chủ nhân của ánh mắt kia.

Y cả kính, đang treo ngược ngoài cửa sổ, chính là một cô gái tăng trên mái chuyen đến.

Mà cô gái kia cũng là cả kính, kêu một tiếng, “Phắc, thì ra là con trai!”

Mai Sơ Cửu: ...

Kết quả là hai cảnh sát lên lầu, con gái người ta bình chân như vại oai hùng ngồi ở trên ghế nhai kẹo cao su.

Mai Sơ Cửu rất tức giận gõ bàn, “Cô đây là rình coi cô có biết hay không! Là trái pháp luật!”

Cô gái lừ y một cái, “Sớm biết anh là nam thì ai thèm nhìn anh chứ? Nếu không phải nhà trường sắp xếp phải giao bài tập thân thể phụ nữ, gái đây thà rằng mỗi ngày kim câu móc ngược? Và lại, chỉ cho phép nhà bên cạnh lấy cột rèm cửa sổ trên bệ cửa sổ của mình luyện lên xà đơn, lại không cho phép tôi lấy bệ cửa sổ nhà mình luyện kim câu móc ngược à? Rình coi rình coi? Tôi đã chạm vào bệ cửa sổ nhà anh sao?”

Mai Sơ Cửu học máu.

Lạc Vô Thanh quyết định... im lặng =|||

Từ đó về sau, khu dân cư Đào Quan thêm một điều quy định: Không được lấy bệ cửa sổ nhà mình luyện kim câu móc ngược!

Câu chuyện thứ mười hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Câu chuyện thứ mười một

(*)Trích trong bài thơ ‘Sơ xuân tiểu vũ’ của tác giả Hàn Dũ

初春小雨

天街小雨潤如酥，

草色遙看近卻無，

最是一年春好處，

絕勝煙柳滿皇都。

Sơ xuân tiểu vũ

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô,

Thảo sắc dao khan, cận khước vô.

Tối thị nhất niên xuân hảo xứ,

Tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô.

Dịch nghĩa :

Mưa phùn làm đường đi bóng loáng

Từ xa nhìn như có màu cỏ, lại gần chẳng có gì

Đây là lúc đẹp nhất của mùa xuân trong một năm

Vì khắp kinh đô các hàng liễu như mờ trong sương khói

Dịch thơ :

Bản dịch của Trần Thế Hào (thivien.net)

Sợi mưa rắc sữa ngợp đường kinh

Sắc cỏ gần xa đậm nhạt tình

Xuân mới là khi trời đẹp nhất,

Còn hơn khói liễu rợp đô thành.

Cái gọi là cao thủ, sợ nhất, thật ra là tịch mịch vô địch thiên hạ.

Vô địch là đại biểu, trăm trượng can đầu không thể tiến thêm một bước.

Trong giang hồ, cao thủ hạng nhất chân chính cực khó gặp được, mà trong một đám cái gọi là nhân sĩ vô lâm hạng hai thậm chí hạng ba giành được đệ nhất, cũng chỉ là đệ nhất của hạng hai thậm chí hạng ba mà thôi.

Không quyết đấu với cao thủ hạng nhất, nhất định không thể trở thành hạng nhất chân chính.

Đây là chân lý mà từ nhỏ mẹ Mai Sơ Cửu nói cho y.

Nhưng Mai Sơ Cửu chưa từng gặp được cao thủ hạng nhất, hoặc là, cao thủ hạng nhất có thể tương đương y.

Y từng muốn ước chiến Lạc Vô Thanh, đã bị thằng bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ với y từ chối.

“Tôi luyện đao, cậu dùng ám khí, vốn đã không phải một đường.” Hắn nhìn y, gần từng chữ, “Huống chi, Minh Linh của tôi ra tay, nhất định, cậu chết, hoặc là, tôi vong.”

Lúc Lạc Vô Thanh nói như vậy, đang là lúc dương liễu bay phất phơ trong ngày xuân,

Nhìn Lạc Vô Thanh đi xa, đứng ở trên vách đá, Mai Sơ Cửu một thân áo xanh tung bay, giữa lông mày ẩn chứa vô hạn ý buồn.

“Nhất là tịch mịch, vô địch thiên hạ.” Y trầm than như thế.

“Đù má, đã xong hay chưa? Mau tới đây đào hố!”

Còn không đợi chữ ‘hạ’ của y nói xong, Ôn Tập không phúc hậu đã cho y một đập từ phía sau, “Nhanh lên nhanh lên, đừng như đàn bà, mau chóng làm xong, hôm nay là tết trồng cây, mau mau đào hố, rồi trồng cây, trở về mình ôm bia hơi đi bờ hồ uống rượu ăn thịt dê xiên, thời tiết này, rất dễ chịu, không chê vào đâu được! Chúng ta không nốc mười bốn mười lăm chai không tính là đàn ông!”

Vốn cô TMD không phải là đàn ông!

Mai Sơ Cửu xoa cái mông bị đau cơ hồ muốn cắn người, đù má, là luyện ám khí, không phải là đàm thối(**) được không? Một cước quá thâm ảo này làm trật gân y rồi.

(**)Đàm thối : một trong những loại võ thuật Trung Quốc, nổi tiếng với Nam quyền Bắc thối, bộ võ thuật này sử dụng hoàn toàn sức lực của chân.

Y oán hận lườm qua một cái, Ôn Tập anh tuấn bữu môi một cái, dùng khỏe mắt nhìn xuống 45 độ XEM THUỜNG nhìn y một cái, rồi đi.

Rắc một tiếng giòn vang, cái xẻng trong tay Mai Sơ Cửu bị làm gãy.

Xa xa đang đào hố, Lạc Vô Thanh nhìn thoáng qua, đặc biệt lo lắng chột chột cục trưởng bên cạnh, “Sếp ơi, anh nói có phải tháng này chúng ta báo cáo tồn thất đồ dùng làm việc quá nhiều rồi hay không? Bên trên phát lệnh điều tra thì làm thế nào? Tìm có gì?” Cũng không thể nói cảnh sát khu vực Mai nào đó bị nữ cảnh sát Ôn nào đó đập trúng mông tức giận mà nắm gãy xẻng? Đào Quan này cũng không còn mặt mũi nào đâu.

Cục trưởng một xẻng lại một xẻng ấy mới gọi là nghiền răng nghiền lợi, phảng phất như bên dưới là da mặt Mai Sơ Cửu, ông ta cũng chẳng thèm nhìn Lạc Vô Thanh một cái, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, “Bị trộm.”

“...” Lão Đại, anh được!

Khu vực xanh hóa phân cho mỗi đơn vị chỉ tí tẹo như vậy, bốn chủ nhân này của đồn công an Đào Quan, đào ấy mới gọi là mỗi người hăng hái một vẻ.

Ôn Tập đào hố rất thú vị, trước tiên ngồi xổm dưới đất, ở chỗ cách chỗ đào hố tí ti chôn chôn vui vui. Sau đó đứng lên, lui đến một khoảng cách an toàn, đặc biệt đẹp trai khẽ dựa lên cây, một chân gối nhịp, đếm 1, 2, 3, chỉ nghe oanh một tiếng vang lên, dưới đất liền nổ ra một cái - hố trồng cây nông sâu thích hợp, vô cùng hợp quy tắc.

Lạc Vô Thanh thấy vậy tấm tắc liên thanh, nói thật không hổ gia đình có tiếng lâu đời, nhìn cái hố nổ này, thật gọn gàng mà.

Mai Sơ Cửu cũng ở bên cạnh ghen tỵ, nói hừ sâu xa cái đuôi gà, dòng họ Ôn là chơi độc được, chẳng phải là chơi hỏa khí, để cho cô ta nổ, may mà chỗ chúng ta cách Kandahar(***) xa, không thì cô ta đã là một Taliban có sẵn rồi.

(***)Kandahar: Kandahār, hay Qandahār, (tiếng Pashto: کندهار; tiếng Ba Tư: قندهار) là thành phố lớn thứ hai của Afghanistan.

Mai Sơ Cửu vừa dứt lời, chỉ thấy dưới mũi bốc lên một luồng khói!

Y dịch thân khom lưng tốt xấu gì tránh được mặt mày lăm lăm, nhưng đất rơi xuống đầy người, y vừa nhìn xuống đất, lại thấy đặt trước chân mình, một hố cây đột nhiên xuất hiện, lại vừa ngẩng đầu, Ôn Tập trên cao nhìn xuống cười híp mắt nhìn y, sau đó, Ôn cô nương móc từ trong túi cảnh phục ra một cái khăn tay, vô cùng dịu dàng đưa tay ra, lau lau trên mặt cho y, sau đó dùng khẩu khí đàn ông kinh điển mà Mai Sơ Cửu nằm mơ cũng đang nghĩ không biết lúc nào mình có thể nói ra miệng: Gái Mai, sang bên cạnh nghỉ một lát được không? Việc nặng này giao cho “ĐÀN ÔNG” chúng tôi là được ~

Hai chữ đàn ông nói ấy mới gọi là to rõ ràng, trong nháy mắt, Mai Sơ Cửu chỉ hận mình vì sao không có xin Nhu Nghiê chỉ bảo Cửu Âm Bạch Cốt Trảo —— y sẽ ăn Ôn Tập xuống đất cào một trận ngay tại chỗ!

Lạc Vô Thanh đứng lúc một trảo tách bọn họ ra, trong lòng nói, giờ thật sự đánh nhau mình giúp ai đây?

Giúp Mai Sơ Cửu đánh Ôn Tập? Lạc Vô Thanh hẳn không đánh con gái!

Giúp Ôn Tập đánh Mai Sơ Cửu? Lạc Vô Thanh hẳn không đánh kẻ yếu!

Lạc Vô Thanh tốt xấu gì cũng tách hai con chó đấu ra, Mai Sơ Cửu còn chưa trấn an, tùy thời sẽ nhào tới cắn đấy, Ôn Tập không động, hai tay đút túi quần, vô cùng rảnh rỗi mà ném qua một câu, lập tức làm cho Mai Sơ Cửu càng thêm nổi khùng, lông trên đuôi cũng sắp nổ thành ép ion rồi.

Đ Ôn Tập nói: Anh Lạc, để cho gái Mai về nghỉ ngơi đi, công việc tốn sức này, vẫn nên để đàn ông chúng ta làm đi.

Mai Sơ Cửu nói tụi bây đều tránh ra cho bố đứa nào cản trở tao cắn chết đứa đó!

Sau đó một cái xèng lập tức đưa đến trước mặt y, ba người cùng nhau ngẩng đầu, nhìn cục trưởng đang đen mặt đứng trước mặt ba người, xa hơn bốn phía nhìn lại, tất cả cảnh sát những cục khác đều chống xèng xem náo nhiệt, còn có người nhiều chuyện lấy điện thoại đi động vừa chụp vừa giới thiệu.

Sau đó cục trưởng nói hai chữ: “Cẩn đi!”

Kết quả lúc này chính là, Lạc Vô Thanh can ngăn, không sai, Ôn Tập là con gái, phạm vào lỗi cũng là lỗi của đàn ông, cuối cùng chính là ném cho Mai Sơ Cửu một cái xèng, cục trưởng dùng xe cảnh sát chở hai người khác về cục, còn lại hai ba mươi cái hố, Mai Sơ Cửu cậu chưa đào xong không được ăn cơm!

Mai Sơ Cửu liền đứng ở đó buồn bực đào hố, mỗi nhát xèng hận tựa như một nhát: không phải đào được tốt hơn lại sâu hơn Ôn Tập sao?

Ai sợ ai chứ!

Lúc Lạc Vô Thanh về cục cảnh sát là bốn giờ chiều, hôm nay hẳn làm ca chiều, mười hai giờ đêm sẽ giao ban với Mai Sơ Cửu, mỗi lần Mai Sơ Cửu đều tới sớm một lát, kết quả ngày hôm đó đến giờ giao ban, Mai Sơ Cửu còn chưa tới, hẳn cảm thấy có chút không đúng, gọi điện thoại, điện thoại đi động không thông, điện thoại trong nhà không ai nhận, trong lòng hẳn khẽ lộp bộp.

Mai Sơ Cửu trông mềm mại yếu ớt, bạn nói đêm hôm này nếu là gặp phải kẻ cướp gì đó làm cho cuộc sống của kẻ cướp không thể tự lo liệu đó là phòng vệ quá mức đó!

Hết cách, Lạc Vô Thanh gọi điện thoại cho Ôn Tập, để cho cô tới thay thế một lát, hẳn đi ra ngoài tìm người, kết quả đầu điện thoại bên kia, Ôn Tập nói anh Lạc anh đừng gấp, em đi ra ngoài tìm.

Lạc Vô Thanh vừa muốn nói chuyện, đối phương ‘bốp’ đặt luôn điện thoại xuống.

Đại khái qua một giờ, Ôn Tập gọi điện thoại tới, nói anh Lạc anh mau mau tới đây, em ở chỗ trồng cây, một mình em không làm cho gái Mai ra được.

Trong lòng Lạc Vô Thanh thật là lộp bộp một cái, nói tới hẳn rõ ràng bản lĩnh của Ôn Tập, nếu như nói Ôn Tập cũng không làm cho Mai Sơ Cửu ra được.

Không nói hai lời, làm ầm lên với cục trưởng, lên xe cảnh sát chân ga đạp một phát tới cùng, vèo một tiếng lao tới hiện trường.

Nguyệt hắc, phong cao. Người mất tích.

Thời tiết tháng tư, gió dương liễu, khắp kinh đô các hàng liễu như mờ trong sương khói.

Ban ngày còn vô cùng náo nhiệt, đến buổi tối, khu vực hoàn thành xanh hoá này lại lộ ra một loại cảnh sắc như quỷ vực.

Dưới chân bùn đất xốp, trong mũi gió mát hương thông, Lạc Vô Thanh dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy nơi xa một bóng trắng thon dài, đứng thẳng như hạc.

Chính là Ôn Tập.

Hắn đi qua hỏi một câu, Tiểu Cửu đâu?

Ôn Tập không nói chuyện, chỉ là chỉ chỉ xuống đất, Lạc Vô Thanh nghi hoặc giẫm giẫm, bỗng nhiên sắc mặt khê thay đổi.

Bùn đất dưới chân hắn là một tầng vô cùng đều đặn.

Không, nói cho đúng là, phía trên mới nhất phủ lên một tầng đất cực dày, là vô cùng đều đặn.

Sắc mặt y trầm xuống, cũng không nói chuyện, chỉ là chậm chậm đi vòng qua.

Từng bước từng bước giẫm qua.

Bùn đất một khoảng lớn như vậy đều vô cùng đều đặn, hiển nhiên là sức người gây nên.

Bùn đất rắc xuống đều đặn như vậy, chỉ có một khả năng, là bị người dùng thủ pháp ám khí Ngang Tàng Địa Ngục ném ra.

Loại thủ pháp này chính là bí mật bất truyền của Đường Môn, bình thường Mai Sơ Cửu sẽ không sử dụng, hôm nay lại một phạm vi rộng như vậy cũng là ——

Chẳng lẽ —— Trong đầu Lạc Vô Thanh lóe sáng, phóng người nhảy một cái, mũi chân khê đạp lên cây giống non vừa trồng xong hôm nay, mầm non bé nhỏ đầu cành dưới chân khê rung lên, người hắn đã đến trước mặt Ôn Tập!

“Tiểu Ôn! A Cửu cậu ấy ——”

Ôn Tập không nói chuyện, chỉ yên lặng gật đầu, sau đó đưa tay —— chỉ xuống đất.

Lạc Vô Thanh tắt tiếng yên lặng.

Đúng như dự đoán.

Chỉ thấy dưới chân Ôn Tập có một cái hố, thỉnh thoảng có một nắm đất dùng thủ pháp ám khí vẩy ra ngoài, nhìn lại một cái, thẳng này được, hố này sâu đến không chỉ có thể trồng được cây rồi, đoán chừng chôn người cũng không thành vấn đề, đèn pin rọi xuống, tối như mực cũng không nhìn tới người!

A Cửu, nếu chúng ta đào ra dầu hỏa, trong sở ghi công đầu cho cậu!

Trong lòng thì thầm một câu, hắn kêu gọi xuống dưới hố, “A Cửu, cậu lên đây!”

Sau đó một lát bay một nắm đất ra ngoài, ném ra một câu nói: “. Đàn ông đích thực, không nói ra được thì không ra ngoài!”

“. Cậu có ra hay không!”

“Không ra!”

“Có ra hay không! !”

“Không ra! !”

Kết quả tuần hoàn chết như thế chính là, sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Vô Thanh khó khăn lắm mới bới được người từ trong hố ra, vừa về cục cảnh sát, lại thấy cục trưởng tròn vo một cục một cái tát đánh một tờ báo lên mặt hắn, lại thấy đầu đề trang xã hội giật tít đỏ thắm 《đào phạm vào hố khu vực xanh hóa dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cảnh sát nhân dân cấm sào chờ nước》

.....

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Câu chuyện thứ mười hai

Chuyện kể rằng, cảnh sát khu vực cũng là cảnh sát, là cảnh sát sẽ phải thường xuyên huấn luyện một thời gian, trong đó một loại huấn luyện, một năm bồi dưỡng một lần, một loại hai năm trước gọi là luyện binh lớn, là loại cảnh sát nhân dân trong mỗi sở chen võ đầu cũng muốn chui vào trong.

Vì sao, thoải mái mà!

Chủ yếu quá trình này như vậy, xe buýt chở đến một nơi an dưỡng hoàn cảnh tú lệ, buổi sáng sáu giờ thức dậy, ra hoàn thành thể dục buổi sáng, chạy bộ ba nghìn mét, đi lên lớp báo cáo, là có thể nhào lên bàn ngủ bù, tiếp theo buổi chiều tiếp tục lên lớp ngủ bù, ăn xong cơm chiều là hoạt động tự do, các anh em liền bắt đầu đánh bài thì đánh bài, xem TV thì xem TV, cả một kỳ an dưỡng rèn luyện thể năng, một lần huấn luyện xong, cơ thể cực kỳ khỏe, ăn cái gì cũng thấy ngon, có bụng mỡ giảm bụng mỡ, không bụng mỡ luyện đáng người.

Những năm qua Đào Quan là Mai Sơ Cửu và Lạc Vô Thanh đồ xúc sắc, ai điểm lớn người đó đi, năm nay Lạc Vô Thanh muốn ở bên cô y tá, tự nguyện bỏ tư cách ném xúc sắc, sau đó thì là giữa Ôn Tập và Mai Sơ Cửu phải quyết định ra thắng bại, ai thắng thì đi.

Sau đó Mai Sơ Cửu cũng rất buồn bực

Tuy rằng y rất muốn đi, nhưng không tới mức vô cùng muốn đi, nhưng vừa nghĩ tới y không đi thì Ôn Tập đi, y lại mười hai vạn phần khó chịu.

Nhưng bạn nói tranh giành, có gì tốt mà tranh? Người ta là một cô gái, một người đàn ông như anh tranh giành với người ta tính là chuyện gì?

Cho nên y cũng rất buồn bực

Nhưng mà buồn bực hơn chính là, ngày đăng ký, Ôn Tập rất rộng lượng vỗ vỗ bả vai y, nói một câu, không sao, năm nay gái Mai đi đi, cố gắng luyện được cái thân thể trước sau lời lờ mờ về nhà.

Mợ cô mới trước sau lời lờ mờ ý! ! Đốt lửa là nổ luôn, Mai Sơ Cửu rống lại một câu, sau khi mắng xong bỗng nhiên nhớ ra, con gái người ta chẳng phải là trước sau lời lờ mờ sao?

Trong nháy mắt đó, y buồn bực đến tột đỉnh

Hai người tiếp tục theo thói quen cắn xé lẫn nhau, cục trưởng thùng thùng thùng từ tầng hai xuống, thân thể như thép sắt xen vào giữa hai người, nói ‘lầm lời như vậy lắm lời như vậy, cả hai đều đi!’

Vì thế, hai người này nghỉ buổi chiều, trở về tự thu dọn đồ đạc của mỗi người. ..

Chờ tiền hai tai tinh ra ngoài, Lạc Vô Thanh sán tới hỏi, sao hôm nay cục trưởng tốt bụng thế? Cho cả hai người đi?

Bọn họ là sở nhỏ, tính tất cả trừ hiệp quản(*) ra thì có bốn người, lúc này đi ra ngoài hai người, tuần tra gì đó đều phải dựa vào mình và cục trưởng cáng đáng, cục trưởng từ trước đến giờ cũng không thấy có lòng tốt như thế.

(*)Hiệp quản: nhân viên tạm thời, không có biên chế chính thức, làm một số công việc cơ sở như hiệp quản viên giao thông, hiệp quản viên trị an, hiệp quản viên giữ gìn trật tự đô thị. ..

Nghĩ vậy hần lập tức tuyên bố, cục trưởng, tăng ca em không làm đâu, em và vợ em còn phải bồi dưỡng cảm tình đấy.

Cục trưởng hí đôi mắt nhỏ không nói chuyện, bình tĩnh nhìn hần một hồi lâu, sau đó ý tứ sâu xa dùng bàn tay to như cái quạt cọ vỗ nhẹ bả vai Lạc Vô Thanh một cái, nói, Thanh Từ, lần này bọn họ đi căn cứ huấn luyện khu Hạ Thành.

Vừa nghe ba chữ khu Hạ Thành, Lạc Vô Thanh lập tức đứng nghiêm, bộ ngực ưỡn một cái, nói, cục trưởng ngài yên tâm một trăm hai mươi phần trăm, em nhất định hẹn hò không quên tuần tra, tuần tra không quên hẹn hò, vĩnh viễn ở cùng nhân dân!

Không phải mang theo cô y tá tuần tra sao, sợ gì, coi như nhận được một trung đội tăng cường cảnh sát chống bạo động —— nghĩ đến lần này đi khu Hạ Thành không phải là mình, Lạc Vô Thanh liền cảm thấy tăng ca cũng không có gì rồi. ..

Lúc ở trên xe bus, Mai Sơ Cửu mới biết được sẽ đi khu Hạ Thành, lập tức hối hận muốn chết rồi.

Sao y lại không thỉnh tai hơn, sớm nghe được là khu Hạ Thành chứ? Đây không phải cố tình làm khó mình sao ?

Cơ mà nghĩ lại, mình khó chịu, Ôn Tập chỉ có thể còn khó chịu hơn mình, con giận này lập tức lại xuôi rồi.

Y liếc mắt một cái nhìn Ôn Tập ngồi bên cạnh đang đeo tai nghe nghe Văng Sinh chú, trong lòng lại không khỏi dâng lên khoái cảm tà ác.

Xem cô đến lúc đó xấu mặt!

Tới cửa căn cứ, cụ ông trông cửa khoanh tay cười híp mắt chào hỏi với đám cảnh sát huấn luyện vừa xuống xe, Mai Sơ Cửu là người cuối cùng, y nhìn thấy Ôn Tập đi qua nói chuyện rôm rả với ông cụ một lúc lâu, trong lòng cười lạnh, bây giờ cô cứ xum xoe đi cô, cụ ông này ai chẳng biết chuyện chọn xuống tay với người mình thấy thuận mắt, cô cứ chờ buổi tối hôm nay đêm sao đi!

Trong lòng đã sớm có chuẩn bị, đến trước mặt ông ấy, đôi mắt phía sau kính lão vốn là vẫn đục bỗng nhiên chợt lóe, ông lão trầm thấp hỏi một câu: “Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng?”

Mai Sơ Cửu đứng thẳng tắp, tay trái nắm tay, tay phải nhẹ nhàng vạch hình bán nguyệt ở trước ngực, vừa bày thế quyền, chính là lễ tiết đại đệ tử Chương môn Đường Môn gặp trưởng bối môn phái khác, trầm giọng trả lời một câu: “Trước lúc mặt trời lặn, có thể thoát ra.”

Ông cụ không nói chuyện, chỉ cười cười, nhường đường.

Mai Sơ Cửu tiến lên trước một bước ——.

Chỉ thấy cảnh sắc đột nhiên biến hóa, trước mắt cửa chính một tòa căn cứ, bất thành linh tách ra xoay tròn, thành tám phần.

Chính là kỳ môn độn giáp, Bát Thương thuật

Mai Sơ Cửu không dám sơ suất, tinh tâm bài trừ tạp niệm, chỉ trong lòng găm thét một câu lời thoại kinh điển lần nào đến cũng muốn nói —— Y xxx, rốt cuộc ai thuê hậu nhân nhà Gia Cát giữ cửa chính căn cứ.

Hi vọng lần này có thể lăn vào trước khi chạy bộ, bằng không giống như lần trước lạc đường đến sau nửa đêm lại bị sĩ quan huấn luyện bắt được chạy suốt cả con đê dài đến giữa trưa ngày hôm sau, vậy thì quá không có lời rồi.

Tóm lại, Mai Sơ Cửu cuối cùng cũng chạy đến ký túc xá trước lúc mặt trời lặn, vừa tới cửa ký túc xá, đã nhìn thấy Ôn Tập nhàn nhã ngồi ở trên sân hiên tầng hai, trong tay một cái PSP, đang chơi đến vô cùng happy. Lần này Mai Sơ Cửu dũng cảm ngay tại chỗ, không nói đến Ôn Tập lại có thể đi ra nhanh như vậy, sao trông cô ta hoàn toàn không mệt?

Bát Thương thuật lần này là bản thăng cấp tiến hoá, tám cửa ‘hư, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai’ tất cả đều tăng thêm cạm bẫy, y khinh công không tốt, võ nghệ thường thường, cuối cùng dựa vào một vòng tình ti vạn lữ trên cổ tay cùng với lay động như Thái Sơn tiến vào, điểm dừng chân còn là gió bóng rỏ, suýt nữa mắc kẹt bên trong. Ôn Tập này võ nghệ tối đa ngang hàng với Lạc Vô Thanh, hôm nay trận chiến này cho dù Lạc Vô Thanh cũng phải mặt xám mày tro, sao cô ta chẳng có chuyện gì?

Không phải nói cô ta nhìn không ra là giống cái, cho dù nhìn ra được là giống cái, cụ ông kia tính cách cũng không có phân biệt giới tính, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nhìn y giống như con chuột xám xinh đẹp nghiêng ngả đi lên, Ôn Tập rất ân cần rót cho y chén nước, Mai Sơ Cửu cũng không khách khí, ừng ực một hớp nốc hết, khẽ đặt cái chén xuống, nói, cô đi ra như thế nào? Ôn Tập nháy mắt mấy cái, tôi căn bản không tiến vào Bát Thương thuật mà.

A? Mai Sơ Cửu kinh hãi, vì sao?

Ôn Tập rất đương nhiên liếc y một cái, từ cái túi đặt dưới móng lời ra nửa cây Hồng Tháp Sơn, chậm rãi nói, nửa cây khác, tôi hiểu kính bác trông cửa rồi.

Rắc..ắc..ắc, Mai Sơ Cửu hóa đá rồi.

Đây là đút lót.. . y vô cùng âm ỉm nhỏ giọng nói thầm.

Hự, đây là đút lót...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Câu chuyện thứ mười ba

Hôm nay là đêm thất tịch.

Sấn Tam là một kẻ trộm cắp vặt.

Đào Quan có danh lam thắng cảnh du lịch rất nổi tiếng, gọi là hồ Đông.

Thứ thoát nhìn chả có quan hệ gì này lại có quan hệ như sau:

Đêm thất tịch là cái gì? Lễ tình nhân của Trung Quốc! Hạng mục chuẩn bị là cái gì? Nữ khoác tay nam ra đường chơi!

Hồ Đông là cái gì? Thắng cảnh du lịch nổi tiếng! Là hạng mục chuẩn bị ra đường chơi đêm thất tịch! Ba bốn năm trước lúc chưa lấp đèn trang trí sông người chơi có thể chơi đến hai ba giờ đêm!

Sấn Tam tính toán, chính là kế hoạch móc mấy cái di động mấy cái ví tiền.

—— cái gọi là trộm vặt đều là loại người không có tiền đồ gì lại làm không rõ tình hình lắm.

Buổi sáng gã đi khảo sát địa hình, dạo quanh hồ Đông nửa ngày, lại không phát hiện một người cùng nghề, trong lòng gã lập tức nở hoa, liền tính toán cho buổi tối, toàn bộ đã quên truyện ngụ ngôn kinh điển kia của Trung Quốc: Năm đó có người chỉ vào một cây mận kết đầy quả bên đường hỏi một đứa bé nghịch ngợm: Vì sao không ai ăn quả này chứ? Đứa bé nghịch ngợm khinh thường nhìn hắn một cái, đáp: Chủ à, đầu chủ bị cửa kẹp à? Nếu có thể ăn ra một chút vị quả mận, cây này còn có thể chỉ còn lại lá cây? Người này không tin tã, vẫn cứ lấy xuống ăn, hô to một tiếng: OMG, sao quả mận này có vị cá hổ thối? !

Đào Quan không có một tên trộm nào là đánh đồng với cây mận vị cá hổ thối này...

Nhưng rất hiển nhiên, Sấn Tam còn rất trẻ, gã hiển nhiên không thể hiểu được chân lý cá hổ thối...

Mười giờ ngày hôm đó, Sấn Tam trà trộn ở trong biển hoa hồng, tìm kiếm con mồi của mình.

A, con mồi ngon! Nữ, độc thân, không cao, túi xách!

Ở một chỗ hẻo lánh bên hồ tìm một con mồi, Sấn Tam lập tức tập trung tinh thần mò qua, sau đó dừng lại bước chân ở chỗ cách cô gái tầm năm mét.

Cô gái phía trước nhỏ xinh mảnh dẻ, một cái túi xách đeo lên vai không để ý lắm, lại ở chỗ hẻo lánh không có ai khó có được, đây là một con dê béo biết bao chứ —— nếu như bên chân cô không có ba con chó ngao Tây Tạng đứng lên còn cao hơn Sấn Tam mà nói...

Tựa hồ là cảm thấy hơi thở của Sấn Tam, ba con chó ngao vốn đang dụ dụ ngoan ngoan ngao ô một tiếng rồi nhào tới, Sấn Tam ngay cả xui lợ xuống cũng không kịp, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Sấn Tam liền nghĩ ra một cách, kêu giữ trật tự đô thị! Trong nội thành cấm nuôi chó cỡ lớn! !

Thân là một kẻ trộm vặt lại đã nghĩ đến trật tự đô thị, điều này chứng minh Sấn Tam đã bắt đầu hiểu vị thâm ảo của cá hổ thối rồi...

Chờ cô bác sĩ thú y yếu ớt nhỏ xinh, nhân khí cao nhất khu Đào Quan kia giải cứu Sấn Tam từ dưới nước miếng chó ngao Tây Tạng ra đã là nửa giờ sau rồi, cô bác sĩ thú y nào là cúi đầu nào là giải thích, Sấn Tam vô cùng muốn lừa gạt cô một khoản, nhưng vừa nhìn ánh mắt chó ngao tỏa sáng lấp lánh rất muốn nhào lên một lần nữa, Sấn Tam rất tự giác cos thành thân sĩ, chuẩn mất.

Gã cổ vũ cho mình, không sao, còn có nửa đêm sau!

Sấn Tam tăng thêm lá gan, tiếp tục về phía trước, đi không bao xa, lại nhìn thấy trên bậc thang bên hồ một cô gái cực kỳ cực kỳ xinh đẹp đang ngồi, túi đặt ở phía sau, rất chỉ là ưu thương nhìn hồ, Sấn Tam nuốt nuốt nước miếng, trong lòng nói, không sao đâu, cô gái, Sấn Tam tôi trọng nghĩa, chỉ cướp tiền không cướp sắc, nếu cô luẩn quẩn trong lòng nhảy hồ, Sấn Tam tôi kỹ năng bơi rất tốt!

Ngay lúc Sấn Tam nghĩ như vậy, chậm chậm mò qua, bỗng nhiên trong không khí vang lên một tiếng xé gió, chỉ nghe ‘xoẹt’ một tiếng vang nhỏ, nhãn lực tốt Sấn Tam làm trộm rèn luyện ra cũng chỉ nhìn thấy một đường ánh bạc chọt lóe, tiếp theo cô gái ngồi phía trước đầu cũng chẳng quay lại mở miệng: “Phía sau anh có con rắn nước.”

“...”Gã run rẩy quay đầu lại, trên mặt đất có một con rắn nước từ đầu tới đuôi cắm đầy châm bạc, y như bị cắm châm, động một cái cũng không thể động, sau đó Sấn Tam nhìn cô gái không quay đầu lại kia, lại nhìn rắn, rồi thay đổi vào suy nghĩ mình một chút, gã cảm thấy... mình cần bình tĩnh bình tĩnh.

Sấn Tam run rẩy đi đến một chỗ không có ai, run rẩy móc từ trong túi quần ra điều thuốc, châm mấy cái, nhưng không làm sao châm được, đúng lúc này, bỗng nhiên phía sau chọt thò ra một bàn tay, trong tay không hề có cái gì, đầu ngón tay búng một cái, ‘bùng’, một đốm lửa nhỏ xanh biêng biếc xuất hiện.

“...” Lúc này Sấn Tam ngay cả run run cũng bớt đi, cứng ngắc quay đầu, phía sau chỗ rõ ràng không có ai bỗng nhiên nhiều ra một chàng trai đẹp trai quá mức, mắt to răng trắng, sống lưng thẳng tắp, trên tay một đốm lửa nhảy nhót ở đầu ngón tay, đang toét miệng cười một tiếng với gã.

Sấn Tam rú một tiếng rồi nhảy ra ngoài!

Tiếp theo, gã ở trên đường hồ Đông gặp phải đôi tình nhân quý dị, nữ vừa khoác tay nam, nam liền quăng nữ ra luôn; cô gái trẻ nhà mình không có ai, quên mang chìa khóa cửa cư xá, tiện tay chống một cái, trực tiếp nhảy vào tầng ba, sau đó, cho gã một kích cuối cùng chính là một đôi tình nhân thoát nhìn tựa hồ bình thường nhất bên hồ, nữ tựa vào bả vai nam ngọt ngọt ngào ngào, nói chuyện rủ rủ, nam nói, a na ta(*), chúng ta đi đánh đắm nước đi.

(*)A na ta : tiếng Nhật, trong trường hợp này là cách gọi thân mật như: thân ái, vợ/chồng...

Nữ then thùng gật đầu một cái, nói được ạ.

Nam nói vậy thân ái em chờ một chút, anh đi tìm đá, nữ cười cằn e thẹn hơn, hờn dỗi nói, thật là phiền phức mà ~

Sau đó, trong cái hờn dỗi ngọt như mật này, chỉ thấy năm ngón tay thon thon của cô gái nhẹ nhàng cào một phát —— liền móc lên một khối bê tông, sau đó tề tề như tề ngô, ngọt ngọt ngào ngào nhìn bạn trai mình, có đủ không?

Nam trầm mặc một lát, lau mồ hôi, nói thân ái, đây tốt xấu gì là của công, anh anh anh vẫn nên đi nhặt chút đá đến đây thôi... Xoay người rồi đi.

Chờ nam vừa biến mất, nữ lập tức quay đầu lại, mặt thay đổi như kịch hát Tứ Xuyên, vẻ mềm mại quyến rũ vừa rồi mất hết, rống lên một câu về phía Sân Tam: Nhìn cái gì vậy, chưa từng xem luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo sao!

Vì thế Sân Tam rất khẳng định, mình xuyên việt rồi..

Vì thế, gã chạy đi như bay.

Đêm thất tịch hôm nay Đào Quan là sắp xếp tuần tra như vậy, xét thấy bạn học Lạc Vô Thanh đã là người có gia thế, nên phúc hậu xếp cho hắn ca rạng sáng (1h-6h sáng), làm cho thằng này vui vẻ dắt cô y tá đi dạo hồ Đông, Mai Sơ Cửu thì cùng Ôn Tập hợp tác ca chiều (17h-1h sáng), lẽ ra phải là hai người cùng nhau hành động, nhưng sức chiến đấu mạnh như vậy tụ tập cùng một chỗ quá lãng phí, Mai Sơ Cửu mừng rỡ tách ra với Ôn Tập, kết quả lúc hai người cùng nhau trở về giao ban, lại nghe được Ôn Tập oán trách, nói bây giờ người quá không tố chất rồi, cô có lòng tốt búng lửa cho người khác, kết quả người nọ y như gặp quỷ nhảy ra ngoài.

Mai Sơ Cửu lập tức nói móc cô, chính xác, cô trắng hếu như thế, không tưởng cô là một nam quý thì còn là cái gì chứ?

Sau đó gái Ôn tà mị cười một tiếng, nói, đúng vậy, đặt trên người gái Mai anh, vậy chính là điểm quý.

Mai Sơ Cửu vốn đã bị đêm thất tịch đã kích đến hôn thiên ám địa, ngồi bên hồ buồn bực cả buổi tối, cũng không tranh luận vô ích với cô, dứt khoát không để ý tới cô, trực tiếp đi vào, kết quả còn chưa vào cửa, đã nhìn thấy một hiệp quân viên thần thần bí bí đi từ bên trong ra, nói bây giờ bên trong đang có người hỏi đường.

Hỏi đường có cái gì mà mới mẻ? Chẳng qua đến cục cảnh sát hỏi khá ít thấy mà thôi. Nghe Mai Sơ Cửu nói như vậy, hiệp quân viên nói ai gu không phải, người nọ thần đạo ghê lắm(**), còn hỏi Đào Quan đi như thế nào, cục trưởng nói cho gã đây là Đào Quan, người nọ nói, là Đào Quan năm 2008 đi như thế nào.

(**)Chỉ người có cử chỉ, hành vi không bình thường.

Ừ, vậy cục trưởng nói như thế nào? Gái Ôn đã dậy hừng, khoác tay lên vai Mai Sơ Cửu, hỏi.

Cục trưởng có thể nói cái gì, chỉ có thể nói đây là Đào Quan năm 2008 thôi mà.

Còn người nọ? Mai Sơ Cửu hỏi.

Hiệp quân viên chớp chớp mắt, hạ giọng nói: Người nọ ấy à, người nọ nói, gã đang hỏi Địa Cầu năm 2008...

Đêm thất tịch hoàn

Câu truyện thứ mười bốn: Cảnh sát tàn khốc Tokyo(*)

(*)Cảnh sát tàn khốc Tokyo: tên một bộ phim điện ảnh của Nhật Bản, tên tiếng anh là Tokyo gore police.

Đêm tết ông Táo năm nay, làm gì đây?

Nếu là trước kia, đối với Lạc Vô Thanh mà nói chính là Tiểu Cửu - sùi cảo nóng - đầu giường lò sưởi, hai bạn ế cười khà khà đối với cười khúc khích rồi đốt pháo tét, sau đó uống nhiều rồi thì kêu gào ra ban công gào thét, luyện lượng hô hấp với pháo tét, tối đa là phía đối diện nổi giận gầm lên một tiếng chó nhà ai không nhốt kỹ, ném một chiếc giày thối sang đây.

Nhưng năm nay khác rồi! Đêm tết ông Táo năm nay sẽ xem phim tình nhân với vợ!

Lạc Vô Thanh thoát khỏi nghèo khó rồi, người ta có gia đình rồi, không ế nữa!

Sau đó nhìn Lạc Vô Thanh hấp ha hấp hoai đi ra ngoài, Mai Sơ Cửu vẫn là trai ế đáng xấu hổ cảm thấy nếu như thằng này tiếp tục kích thích y như vậy nữa, không chừng có một ngày y có thể luyện ra tuyệt kỹ lấy mắt giết người – loại chỉ nghe thấy nhưng chưa từng nhìn thấy trong âm khí..

Lạc Vô Thanh coi như không có cảm giác —— đương nhiên rồi, lấy kiểu bây giờ mỗi lần hắn ra ngoài hẹn hò với Nhu Nghệ đều mặc áo chống đạn, cho dù Mai Sơ Cửu thực bắn một bó Đại La châm lên lưng hắn, hắn cũng không có cảm giác.

Mai Sơ Cửu gập ngón giữa về phía bóng lưng Lạc Vô Thanh, nguyên rửa ác độc ngay hắn động phòng bên trên áo chống đạn, bên dưới quần chống đạn, tốt nhất trang bị chống đạn đến tận răng đi, kêu mị nó đặc ý!

Lưng mang nguyên rùa khổ đại cừu thâm của Mai Sơ Cửu, Lạc Vô Thanh một thân Meters Bonway (**) mới tỉnh đặc ý tới cổng trung tâm chiếu phim Kim Hạo, trong lòng ôm một bó hoa hồng cực kỳ tầm thường, còn đặc biệt bó thành hình trái tim tầm thường không thể tầm thường hơn.

(**) Một thương hiệu thời trang của Trung Quốc

Vì thế các anh em qua đường mỗi người trộm đập như gấu Bắc Cực, đều ném ánh mắt kính nể giống như nhìn bệnh thần kinh với người anh em cảnh sát khu vực trước rạp chiếu phim dưới cái lạnh âm 19 độ vì phiêu dật tiêu sái, kiên trì thời trang mùa xuân, sau đó không tự chủ được kéo chặt cổ áo mình lại, rút cổ đuôi theo xe.

Nhìn cái gì vậy, chưa từng nhìn thấy người đã từng luyện nội công? Nói cho mi biết, đại gia ta x hóa đốt người, nóng hổi!

Lạc Vô Thanh dùng ánh mắt đáp lại, cách thời gian hẹn còn có mười phút, đã nhìn thấy trên xe bus xa xa một bóng dáng nhỏ xinh nhảy xuống, lao thẳng luôn về phía hắn, chính xác là mũi chân khẽ điểm, thân hình phiêu dật, Lạc Vô Thanh lập tức hô to một tiếng trong lòng, chiều thức đập bèo qua sông này đúng ra thật sự là đầy đủ cả thân hình ý, tuyệt đối là cao thủ hạng nhất!

Nhu Nghệ đến trước mặt hắn phanh chân lại một cái, vờn tay cầm tay áo hắn ngây thơ lắc lắc, hỏi hắn có lạnh hay không, lần sau đừng đến sớm như vậy, trong lòng Lạc Vô Thanh liền ám áp một trận.

Cô gái Nhu Nghệ này chính là tốt, không giả bộ, không làm dáng, tốt với bạn chính là tốt thật lòng thật dạ, lúc qua lại không phiền lụy, kiên định.

Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng, Lạc Vô Thanh đau lòng, lập tức lôi kéo cô vào rạp chiếu phim, hỏi muốn xem phim gì.

Lạc Vô Thanh tìm kiếm cho gái Nhu hoặc là xem 《Phi Thành Vật Nhiễm (If you are the one - gameshow về hẹn hò nổi tiếng của TQ)》 hoặc là căn cứ nghiên cứu tham khảo tinh thần xem 《Diệp Vấn》, nếu không thì đi xem phim hot nhất năm nay《Xích Bích 2》? Kết quả Nhu Nghệ một đường nhìn sang, ngón tay thon dài như ngọc chỉ một cái, nũng nịu nói, thân ái, em muốn xem cái này.

Lạc Vô Thanh theo ngón tay cô hướng lên trên đảo qua, chỉ thấy trên bảng led nổi bật nhấp nháy một hàng chữ đỏ “Trình thám kinh dị《Cảnh sát tàn khốc Tokyo》”.

Lạc Vô Thanh lập tức co vào, nghĩ thầm, gái ơi, em muốn ám chỉ anh cái gì sao... Anh đánh không lại em, thật sự, cho nên phải lo lắng bạo lực gia đình chính là anh á...

Vì thế hắn cười hùa nói với cô: “Chúng ta đi xem《Cừu vui vẻ và sói sám》được không?” Bộ phim này trước đó hắn lên mạng tìm kiếm là vừa ý ngay rồi, ngay cả lúc bộ phim chiếu được một nửa, lời tỏ tình thâm tình chân thành cũng đã nghĩ xong.

Hắn sẽ nói với cô, Tiểu Nhu, anh sẽ đối tốt với em, giống như sói xám đối với vợ nó.

Mùi mẫn biết bao? Hợp với hoàn cảnh biết bao? Quá tuyệt rồi!

Đáng tiếc Nhu Nghệ về mặt tươi cười như hoa, mắt to vụt sáng nhấp nháy nói với hắn, “Thanh Từ, em muốn xem cái này cái này cái này ~”

Lạc Vô Thanh không cần nghĩ cũng biết kết quả bị hạ gục ngã xuống đất, lấy tiền mua vé, đi xem bộ phim nghe tên đã rất kinh dị kia.

Phim không cần nghĩ đã biết kết quả vô cùng nhàm chán.

Nhưng Lạc Vô Thanh ngoài ý muốn rất thỏa mãn.

Bởi vì trong cả quá trình Nhu Nghệ đều ôm hắn.

Con gái đều như vậy, muốn xem phim kinh dị lại không dám, âm nhạc hơi cao một chút đã chui vào trong lòng hắn, sau đó ngẩng đầu một đôi mắt to ngập nước run rẩy nhìn hắn, hỏi hắn đã qua chưa đã qua chưa?

Hắn xấu bụng, cố ý vào lúc kinh khủng nhất nói cho cô không sao rồi, cô ngẩng đầu nhìn lên màn hình chiếu phim lập tức sợ tới mức kêu một tiếng nhỏ, lại chôn vào trong lòng hắn, nắm tay trắng như phấn rơi vào lòng ngực hắn như hạt mưa, hờn dỗi anh xấu lắm xấu lắm ~

Cảnh tượng ở trong mắt người khác là Quỳnh Dao buồn nôn chết mất này đặt ở trên người tình nhân, thật là hưởng thụ chết mất...

Đàn ông à! Đây là cảm giác đàn ông bảo vệ người phụ nữ yêu thích đó!

Lạc Vô Thanh cung chiêu dịu dàng thâm tình chân thành vỗ lưng cô, dịu dàng an ủi cô, chỉ cảm thấy tình cảnh này, nếu như sức Nhu Nghệ có thể nhỏ hơn một chút, không cần hắn mặc áo chống đạn còn phải vận nội lực chống đỡ, thật là chồng còn có gì đòi hỏi nữa...

Lạc Vô Thanh kiên trì cắn răng cố gắng đến giữa phim, cảm thấy cổ họng mình có chút phát ngọt, lúc ước đoán làm không tốt có nội thương, vỗ về Nhu Nghệ một cái, mượn lý do đi tiêu chạy đi điều chỉnh nội tức, lúc đi, còn vô cùng không nỡ, chỉ hận WC có phân biệt, bằng không có thể xách vợ nhà mình đi, tránh cho một mình cô ở chỗ này sợ hãi.

Kết quả, trong nháy mắt ngay khi bóng dáng của hắn biến mất ở phía sau cửa, cô y tá vẫn luôn run bần bật như chim nhỏ khẽ vượt tóc mây, ngồi thẳng người hoàn toàn như người không có việc gì, đứng đứng nhìn màn ảnh đang vắng sót cả chưa à không, máu me tứ tung, rồi quay đầu bắt đầu nghiên cứu

đôi tay thon dài như ngọc của mình, chỉ thấy cô dựa theo lực đạo đập Lạc Vô Thanh nhẹ nhàng đập tay vịn một cái, không cần nghĩ cũng biết kết quả, rắc rắc một tiếng, tay vịn đã thêm lỗ thủng.

“...” Nhìn hai bên một chút, cô y tá quyết đoán kéo mạnh võ của tay vịn nhấn một cái, vì thế tay vịn khôi phục nguyên dạng, cô như người không có chuyện gì ăn khoai tây chiên xem sốt cà chua à không, máu me văng tứ tung khắp màn hình.

Sau một lúc, cô nhảy bén nhận thấy được lối thoát hiểm bên kia có âm thanh vừa vang lên, lập tức ngón tay bấm một cái, một chiêu Bình Giang Yểm Nguyệt, miếng khoai tây chiên không tiếng động trượt về vị trí ban đầu, cô quay người lại, đã là mất hạnh rung rung, vẻ mặt hoảng sợ, bỏ nhào vào trong lòng Lạc Vô Thanh luôn miệng nũng nịu hô, thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ...

Vì thế Lạc Vô Thanh vô cùng thỏa mãn thu bạn gái nhà mình trở về trong lòng, sau đó hạnh phúc cảm giác được lực đạo cô đập mình rõ ràng nhỏ đi một nửa, trên căn bản đã thoát khỏi phạm trù Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, miễn cưỡng đã hạ thấp đến cấp bậc Thất Thương quyền.

Hắn rất vui mừng.

Quả nhiên là cao thủ đều là luyện ra từ bị đánh.

Vì thế, hắn âm thầm quyết định, về sau mỗi lần ra ngoài cùng Tiểu Nhu đều phải xem phim kinh dị!

Vì thế, bạn học Vô Thanh quá mức đắm chìm ở trong chủ nghĩa đàn ông chân chính hoàn toàn không nhìn thấy cô vợ nhà mình cười tà mị một cái ở trong lòng hắn...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lạc Dao Mai Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.